

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 10

I Legislatura

Any 1980

**Presidència provisional
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera**

Sessió Plenària núm. 7

Segona reunió
tinguda el dia 23 de juliol de 1980

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, dia 22, a dos quarts menys un minut d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa.

Abans de continuar la discussió del Dictamen, el senyor President comunica a la Cambra que aquesta matinada, després d'una llarga malaltia, ha mort el Diputat senyor Alfonso Carlos Comín Ros i demana que constin en acta el sentiment de la Cambra i el condol més sincer per als seus familiars. Es guarda un minut de silenci.

Continua la discussió del Dictamen de Reglament. A l'article 36 hi ha presentades les esmenes núms. 19, 21 i 22, pels senyors Portabella i Benet, del G. p. Mixt, pel G. Socialista i pel G. p. del PSUC, que es consideren decaigudes, i l'esmena núm. 20, presentada pels senyors Benet i Portabella i pel G. p. del PSUC, els quals la retiren. El text del Dictamen s'aprova per 114 vots a favor i 2 en contra (p. 233).

A l'article 37 hi ha presentades les esmenes núms. 23 i 24, pel G. p. del PSUC i pel G. p. dels Centristes, respectivament. El senyor Sánchez defensa la primera (p. 234) i el senyor Capdevila la segona (p. 234). No hi ha torn en contra. El G. p. de Centristes retira la seva esmena i dóna suport a la presentada pel G. p. del PSUC, que és aprovada per unanimitat dels presents. A continuació es posen a votació els apartats 1 i 3 de l'article 37, que s'aproven per unanimitat dels presents (p. 235).

L'article 38 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 235).

L'esmena núm. 25, a l'apartat 1 de l'article 39, presentada pel G. p. del PSUC, és retirada pel senyor Ribó. Els articles 39 i 40 s'aproven conjuntament per unanimitat dels presents (p. 235).

Els senyors Benet i Portabella retiren l'esmena núm. 26, presentada a l'apartat número 2 de l'article 41. L'article s'aprova per unanimitat dels presents (p. 235).

A l'article 42 hi ha l'esmena número 27, presentada pel G. p. de Centristes. El senyor Capdevila demana la paraula per defensar-la, però la retira. Els articles 42 i 43 s'aproven per unanimitat dels presents (p. 237).

El G. p. d'Esquerra Republicana presenta una esmena en veu a l'article 44. El senyor Secretari la llegeix i els G. p.

accepten que es tramiti. En no haver-hi torn de defensa ni torn en contra, es posa a votació l'esmena en veu d'addició, que s'aprova per 68 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions (p. 237). Tot seguit es posa a votació el text del Dictamen, al qual s'afegirà l'esmena ara aprovada; aquest s'aprova per 118 vots a favor, cap en contra i dues abstencions. El senyor Martín i Toval, del G. Socialista, demana la paraula per a explicar el vot (p. 237). Es posen a votació els articles 45, 46 i 47, als quals no hi ha presentada cap esmena, i s'aproven per unanimitat dels presents (p. 237).

A l'article 48, apartat 3, hi ha presentada l'esmena núm. 28, d'addició, pel G. p. de Centristes. El senyor Capdevila defensa l'esmena, i proposa de substituir-la per una de nova, considerada com una esmena en veu, la tramitació de la qual accepten els G. p. L'esmena s'aprova per unanimitat dels presents (p. 239).

El senyor President proposa la votació conjunta dels apartats 1, 2 i 4 de l'article 48 i del Capítol IV, que comprèn els articles 49 i 50, en els quals no hi ha esmenes presentades. S'aproven per unanimitat dels presents (p. 239).

El G. p. d'Esquerra Republicana retira l'esmena núm. 29, presentada a l'article 51, el qual es posa a votació, juntament amb el títol del Capítol V. S'aproven per unanimitat dels presents (p. 239).

A l'article 52, apartat 5, hi ha presentada una esmena en veu, del G. p. d'Esquerra Republicana. Un senyor Secretari la llegeix. Cap G. p. no s'oposa a la seva tramitació. El senyor Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana, defensa l'esmena (p. 239); el senyor Pedrós, del G. p. de Centristes, en proposa una nova matisació, que també és admesa a tràmit (p. 239). La nova esmena en veu s'aprova per unanimitat dels presents (p. 240).

Es posen a votació la resta de l'article 52 i els articles 53 i 54, segons el text del Dictamen, els quals s'aproven per unanimitat dels presents (p. 240).

El senyor Vicens, del G. p. d'Esquerra Republicana, retira l'esmena núm. 30, a l'article 55, apartat 1, presentada pel seu G. p. El text de l'article 55 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 240).

A l'article 56 hi ha presentada, pel G. p. d'Esquerra Republicana, l'esmena núm. 31, de substitució, a l'apartat 2. El senyor Torres la defensa (p. 240). No hi ha torn en contra. L'esmena es rebutja per 64 vots en contra i 53 vots a favor. El text de l'article 56, apartat 1, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 241). L'apartat 2 de l'article 56 s'aprova per 64 vots a favor i 53 en contra (p. 241).

A l'apartat 1 de l'article 57 hi ha presentades, pel G. p. d'Esquerra Republicana, l'esmena 32 i, a més, una esmena en veu. Ambdues són retirades des de l'escó. Es procedeix a la votació de l'article 57, juntament amb els articles 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64 i 65, que s'aproven per unanimitat dels presents, com també els apartats 1, 2 i 3 de l'article 66 (p. 241). Les esmenes núms. 33 i 34 es consideren decaigudes després de l'aprovació dels articles 18 i 19. L'apartat 4 de l'article 66 s'aprova per 65 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions. L'apartat 5 de l'article 66 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 241).

A l'apartat 1 de l'article 67 hi ha, presentada pel G. p. de Centristes, l'esmena núm. 35, de supressió. La defensa el senyor Besa (p. 241). Intervé en contra el senyor Martín i Toval, del G. Socialista, i proposa una esmena en veu, que accepta el G. p. de Centristes (p. 242). Intervé el senyor Hortalà (p. 243). Un senyor Secretari llegeix l'esmena en veu proposada pel G. Socialista. No havent-hi objeccions per a tramitar-la, es posa a votació. S'aprova per unanimitat dels presents (p. 243).

A continuació es voten conjuntament els articles 67, apartat 2, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80 i 81, els quals s'aproven per unanimitat dels presents (p. 243).

A l'article 82, apartat 1, hi ha presentada, pel G. p. del PSUC, l'esmena núm. 36, d'addició, que és retirada. L'esmena núm. 37, presentada a l'apartat 3 d'aquest mateix article pels senyors Benet i Portabella i pel G. p. del PSUC, es considera decaiguda en virtut de l'aprovació dels articles 18 i 19 (p. 243).

El G. p. del PSUC presenta una esmena de modificació dels apartats 1 i 3 de l'article 82. El G. p. d'Esquerra Republicana s'oposa a la seva tramitació. El G. Socialista presenta una altra esmena en veu, a la qual també s'oposa el G. p. d'Esquerra Republicana (p. 243).

Els apartats 1 i 3 de l'article 82 s'aproven per 92 vots a favor i 22 vots en contra (p. 244).

Intervenien els senyors Ribó (p. 244), Vicens (p. 244) i Martín i Toval (p. 245) per explicació de vot.

El senyor President proposa de votar l'apartat 2 de l'article 82 i els articles 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89 i 90, conjuntament. S'aproven per unanimitat dels presents (p. 245).

S'interromp la sessió durant trenta-cinc minuts.

Es reprèn la sessió a la una en punt.

Es voten l'article 91 i els títols del Capítol II i de la Secció Primera d'aquest capítol. El text del Dictamen s'aprova per unanimitat dels presents (p. 245).

Al Títol IV, Capítol II, Secció Segona, el G. p. del PSUC presenta l'esmena núm. 38, de modificació. La defensa el senyor Valentín (p. 245). Intervé en contra el senyor Alavedra (p. 247). Els senyors Valentín (p. 248) i Alavedra (p. 248) fan ús del torn de rèplica. L'esmena es rebutja per 23 vots a favor, 67 vots en contra i 31 abstencions. El text del Dictamen s'aprova per 67 vots a favor, 21 vots en contra i 33 abstencions (p. 249).

L'article 92 s'aprova per unanimitat dels presents (p. 249).

A l'article 93 el G. p. d'Esquerra Republicana presenta una esmena en veu. Un senyor Secretari la llegeix. Intervenien des dels escons els senyors Vicens (p. 249), Martín i Toval (p. 249) i Capdevila (p. 249). L'esmena en veu s'aprova per 98 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions. El text del Dictamen s'aprova per 119 vots a favor, cap en

contra i 2 abstencions (p. 250).

A l'article 94 hi ha presentades, pel G. Socialista, les esmenes núms. 39, a l'apartat 1, 41, a l'apartat 2, i 42, a l'apartat 3. El senyor Clotas les defensa, juntament amb les esmenes 48, 51 i 53, a l'article 105, atès que tenen relació amb el mateix tema (p. 250).

El senyor Lucchetti defensa les esmenes núms. 40 i 43, a l'article 94, juntament amb la 49, a l'article 105.2, presentades pel G. p. del PSUC (p. 251). Intervé en contra el senyor Alavedra (p. 252). Els senyors Clotas (p. 253), Lucchetti (p. 254) i Alavedra (p. 254) fan ús del torn de rèplica.

Les esmenes del G. Socialista es rebutgen per 66 vots en contra, 56 vots a favor i cap abstenció (p. 255).

L'esmena núm. 40, del G. p. del PSUC, a l'apartat 2, es rebutja per 56 vots a favor i 66 vots en contra (p. 255).

L'esmena núm. 43, a l'apartat 4, del G. p. del PSUC, es rebutja per 23 vots a favor, 65 vots en contra i 34 abstencions (p. 255).

Es posa a votació la totalitat del text del Dictamen, que s'aprova per 66 vots a favor i 56 vots en contra.

Intervenien per explicar el vot els senyors Pedrós (p. 255), Hortalà (p. 256) i Clotas (p. 257). Abans d'interrompre la sessió, el senyor President comunica que l'enterrament del Diputat senyor Alfonso Carlos Comín tindrà lloc demà, a les deu del matí. La sessió començarà a un quart de dotze del matí.

Se suspèn la sessió a tres quarts de tres.

(Es reprèn la sessió a dos quarts d'onze del matí, sota la presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els Consellers senyors Collell, Laporte i Coll i Alentorn.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, ocupin els escons si els plau. *(Pausa.)*

Es reprèn la sessió. Haig de comunicar a la Cambra que aquesta matinada, després d'una llarga malaltia, ha mort el Diputat senyor Alfonso Carlos Comín Ros. Tots coneixem la seva trajectòria intel·lectual i política i la seva gran activitat en la lluita contra la dictadura. Crec que interpreto la voluntat de tots els Diputats d'aquesta Cambra fent que consti en acta el nostre sentiment i adreçant a la família el nostre condol més sincer. Senyors Diputats, a la memòria del nostre company desaparegut guardem ara un minut de silenci.

(Tots els senyors i senyores Diputats es posen drets.)

El Sr. PRESIDENT: Continuem ara la discussió del projecte de Reglament començant el Capítol III, del Títol III, que tracta de les Comissions. El primer article és l'article 36, en el qual hi havia diverses esmenes presentades. A l'apartat 1, hi havia una esmena dels senyors Benet i Portabella, del Grup Socialista i del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ha decaigut en virtut del text aprovat per aquesta Cambra en els articles 18 i 19. Suposo que estan d'acord amb la Presidència els signants d'aquesta esmena de l'article 1. L'esmena de l'apartat 4 no era en realitat una nova esmena sinó que se suprimia un apartat i per tant canviava la numeració. A l'apartat 3, l'esmena, que era una esmena de supressió, que era una esmena de mantenir l'Informe de la Ponència, aleshores, també queda decaiguda per les mateixes raons. En canvi, naturalment, es manté, suposo, l'esmena de substitució a l'apartat 2 d'a-

quest article 36. És una esmena que amb el mateix text han presentat separatament els Diputats senyors Benet i Portabella i el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb el mateix text pel fet que es tracta de mantenir l'Informe de la Ponència modificant així el Dictamen de la Comissió.

El senyor Benet vol defensar la seva esmena? *(Pausa.)* El senyor Portabella? *(Pausa.)* El Partit Socialista Unificat? *(Pausa.)* Tampoc. Així, no havent-hi torn a favor no cal que hi hagi tampoc torn en contra i podem passar directament a la votació de l'esmena si és que no és retirada.

El Sr. RIBÓ: És retirada.

El Sr. PRESIDENT: És retirada? Ah, molt bé, aleshores, doncs, quedant retirada l'esmena, queda l'article 36 en la seva totalitat sense esmenes. Podem passar, doncs, a votar el text del Dictamen. I s'entén amb el títol del capítol.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 36 que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que es vulguin abstenir?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 114 vots a favor i dos en contra.

Passem ara a l'article 37. A l'article 37 hi ha dues esmenes, l'esmena número 23, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i l'esmena número 24, del Grup parlamentari Centrista. Com que les dues esmenes són molt similars jo proposaria que cada Grup esmenant pugui fer el seu torn a favor i pugui haver-hi naturalment dos tornos en contra, però potser, es podrien evitar dues votacions. *(Pausa.)* Bé, aleshores té la paraula, per ordre de numeració de les esmenes, el representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya posa a la consideració d'aquesta Cambra la necessitat d'una esmena sostinguda per nosaltres que modifica l'apartat 2 de l'article 37. Les nostres motivacions són de caràcter divers i tinc l'honor de defensar davant d'aquesta Cambra aquestes opinions del nostre Grup. Al mateix temps voldria dir que, precisament perquè sóc el primer que intervenc en aquest dia, seré molt breu i penso que això no expressarà la poca importància que el nostre Grup parlamentari dóna a aquesta esmena, sinó tot el contrari, pensem que la importància no té res a veure amb la brevetat de les intervencions.

La primera consideració és de caràcter general i polític en el sentit que aquest Parlament és l'expressió de la voluntat del poble de Catalunya, que amb el seu vot ens planteja la necessitat de resoldre els problemes que té i que tenim, i que una eina fonamental del treball polític d'aquest Parlament seran les Comissions. Pel que fa a les Comissions, hem de partir del punt de vista que les hem de contemplar globalment. Si partim d'aquesta base, que les Comissions parlamentàries són eines d'aquest Parlament, eines de treball i, d'una altra banda, que hem de fer l'esforç de contemplar-les globalment, si partim d'aquests dos pressupostos, nosaltres pensem, en relació amb aquestes presidències, que és necessària la distribució proporcional entre els diferents Grups parlamentaris.

La segona consideració també és de caràcter polític en el sentit que en aquesta Cambra hem discutit repetidament que les tasques de govern són del Consell Executiu, però que les tasques del Parlament són de tots i de cada un dels Grups parlamentaris, i també de tots i de cada un dels Diputats individualment. Però aquesta qüestió, aquestes responsabilitats, no simplement són un problema col·lectiu i individual, sinó que són fonamentalment expressió del resultat electoral de les eleccions legislatives al Parlament de Catalunya, i per això pensem que la nostra esmena hauria d'ésser aprovada.

La tercera consideració, també de caràcter polític —jo no faré referència a dret comparat—, és que, com s'ha plantejat repetidament també en aquesta Cambra, les tasques parlamentàries tenen per a realitzar-se dues qüestions: una d'elles, que ja està resolta, afirmada molt clarament, és la voluntat indiscutible de tots i cada un dels qui som aquí. Aquest és un element indiscutible i que ja existeix, però l'altre és la necessitat de la corresponsabilització de tots i cada un dels Grups parlamentaris en les tasques parlamentàries; i és per això també que pensem que les presidències de les Comissions haurien de ser distribuïdes proporcionalment, perquè aquests dos elements, per una part, la voluntat de treballar i, per l'altra, les eines, mecanismes de què hem de dotar-nos, són fonamentals per a fer possibles les tasques parlamentàries.

La quarta consideració és també de caràcter polític i de gran preocupació per al nostre Grup parlamentari, i és que en les tasques del Parlament i en la recerca amb aquest Reglament de les solucions per a començar a treballar, hem de fer un gran esforç perquè els problemes que té el poble de Catalunya i que nosaltres hem d'abor-

dar des d'aquí, no s'abordin d'una manera, diria, excessivament tacticista, a partir d'una aplicació mecànica de la majoria parlamentària, perquè això impossibilitaria realment de corresponsabilitzacions de tots i cada un de nosaltres des d'un punt de vista dels Grups parlamentaris; és per això, per aquestes qüestions que he plantejat en funció de la brevetat i de la importància que nosaltres donem a aquesta esmena, que proposem l'esmena sostinguda pel nostre Grup, que diu, i que llegiré per a tots vosaltres, en l'apartat 2: «Les presidències de les Comissions seran distribuïdes proporcionalment per la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, entre els Grups parlamentaris en funció del nombre dels seus Diputats.

»Pel que fa a la resta de la Mesa, l'elecció es farà d'acord amb les normes establertes per a l'elecció de la Mesa del Parlament, adaptades, però, al diferent nombre de llocs a proveir. Una vegada elegida la Mesa, serà comunicada al Ple del Parlament.»

Moltes gràcies, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Centrista? (*S'aixeca el senyor Capdevila.*) Perdò, senyor Capdevila, hi ha algun Diputat que vulgui fer un torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Capdevila té la paraula.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes paraules molt breus, després de les dites pel representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per tal com l'esmena és substancialment igual. Més encara, nosaltres diríem que ens sumem a l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè, a més d'introduir que el repartiment de les presidències de les Comissions sigui proporcional al nombre de Diputats que té cada Grup parlamentari en aquesta Cambra, proposa l'alteració de l'ordre de la redacció de l'article 37, ja que col·loca en primer terme l'elecció del President i posteriorment dels diferents membres de la Mesa de la Comissió. Per tant, no simplement estem d'acord amb el tema important i fonamental d'aquesta esmena d'addició, sinó que al mateix temps estem d'acord amb l'alteració proposada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Aleshores, senyor President, demanariem que la votació, tal com ha suggerit, es fes alhora i a més que es votés, no el nostre text, sinó el text del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Gràcies, senyor President.

Bé, després de les raons donades pel qui m'ha precedit en l'ús de la paraula, diríem que en dret comparat hi ha arguments a favor que l'assignació de la presidència de les Comissions es faci segons aquest repartiment proporcional, i seria, doncs, un argument que nosaltres podríem portar al si d'aquesta Cambra a favor de la tesi que aquest repartiment es fes proporcionalment a cada Grup parlamentari en funció del seu nombre de Diputats. Certament, hi ha més arguments a afegir a favor de la tesi nostra, i seria que això dóna lloc a una participació de tots els Grups parlamentaris, no simplement dintre de les Comissions, on evidentment ja tenen la seva força en proporció amb el nombre de Diputats que tenen al si de la Cambra, sinó que al mateix temps el fet de poder estar a la presidència d'alguna o d'algunes de les Comissions, la que correspongui proporcionalment, dóna lloc a una major participació de tots els Grups parlamentaris en les

tasques de les Comissions. D'altra banda, cal dir que això no altera gens ni mica el funcionament d'aquestes Comissions. Cada Grup té, evidentment, el nombre de Diputats que li correspon, i, per tant, el quòrum dintre de les Comissions no queda pas alterat perquè la Presidència d'alguna d'aquestes Comissions correspongui, no a qui imposi les majories dins la Cambra, sinó a qui correspongui segons el que estableix el Reglament, en proporció amb el nombre de Diputats que té cada Grup parlamentari. I diríem, finalment, senyor President, que això és bo per al funcionament de la Cambra. És bo que, en definitiva, la presidència de les Comissions sigui repartida d'aquesta manera, que aquestes presidències, d'una manera igual a la composició de les mateixes Comissions, respondrà, al capdavant, a la força respectiva de cada Grup. Els minoritaris en tindran una, dues, les que els puguin correspondre, segurament no pas més, i els Grups majoritaris tindran més presidències en aquestes Comissions. I, d'altra banda, el que no és establert en aquest repartiment proporcional, on, lògicament, s'imposarà la força dels vots dels Diputats presents a la Comissió, són les vice-presidències i les secretaries. Però, quant a la presidència, estimem nosaltres que era bona la fórmula inicialment proposada per la Ponència, que posteriorment va ser rebutjada a Comissió. I, per tant, nosaltres demanaríem als Grups que se sumessin en la votació que tot seguit es produirà per a l'esmena nostra i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en el sentit de restablir una altra vegada el text de la Ponència i que el repartiment d'aquestes presidències de Comissió es faci de manera proporcional.

Gràcies senyor President, gràcies senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torns en contra, tampoc no hi ha lloc a rectificacions i podem passar directament a la votació. Les dues esmenes, com deien, són perfectament coincidents en alguna part, en algun detall de forma, i, com ha manifestat el representant del Grup Centrista, estan d'acord que es voti d'acord amb el text de l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per tant, anem a votar l'esmena, en la formulació que presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, l'esmena queda aprovada per unanimitat dels presents. L'apartat 2 de l'article 37 queda substituït, doncs, pel text esmenat.

Ens queda ara d'aprovar l'apartat 1 i l'apartat 3 d'aquest mateix article, en els quals no hi ha esmenes.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord volen posar-se dempeus?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Els apartats 1 i 3 de l'article 37 queden aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article 38 tampoc no hi ha cap esmena. De manera que podem passar directament a la seva votació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 38 que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, l'article 38 queda aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 39 hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya a l'apartat 1, resultat d'un vot particular sostingut ja en Ponència. *(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)*

El Sr. RIBÓ: El Grup esmenant retira l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena havent estat retirada, tenim l'article 39 i també l'article 40, en els quals no hi ha cap esmena. Per tant, els anem a votar conjuntament.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a aquests dos articles que s'alcin.

Els que hi estiguin en contra?

Els qui vulguin abstenir-se?

No hi ha ni vots en contra ni abstencions. Queden aprovats, doncs, els articles 39 i 40 per unanimitat dels presents.

A l'article 41 hi ha una esmena a l'apartat 2, que fa referència al nombre de Comissions permanents legislatives de les quals poden ser membres titulars els Diputats, presentada pels Diputats senyors Benet i Portabella, els quals demanen de mantenir l'Informe de la Ponència. *(El senyor Benet s'aixeca per parlar.)*

El Sr. BENET: Retirada.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Per tant, queda l'article 41 sense esmena, i podem, doncs, passar a la seva votació. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 41 que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat, doncs, el text de l'article 41 per unanimitat dels presents.

A l'article 42, hi ha presentada l'esmena número 27, del Grup parlamentari Centrista, que proposa de mantenir l'informe de la Ponència. Per a defensar aquesta esmena, en nom del Grup Centrista, té la paraula el senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest és un article inicialment inexistent a Ponència i que, a través d'una esmena presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, va ser incorporat a la Comissió. Aquesta no era l'esmena. L'esmena era molt més àmplia, l'esmena comportava un tractament diferent de com ha quedat en Comissió. Però nosaltres entenem que és bo que diguem el que vam venir a dir a Comissió. I substancialment vam dir-hi que aquest article era pertorbador per al funcionament del Parlament, i, d'altra banda, que no afegia res quant a la possibilitat d'adreçar al Parlament peticions, informacions, suggeriments, etc., per part dels ciutadans de Catalunya i que d'alguna manera podria ser frustrant per als altres. I m'explicaré respecte a un punt i a l'altre. Respecte al primer punt, perquè ha estat desnaturalitzant, d'alguna manera, la funció pròpia del Parlament. El Parlament, segons l'article 30 de l'Estatut, «representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de

govern». Aquestes són les tasques fonamentals que té un Parlament, que té la Cambra legislativa de la Generalitat de Catalunya, i no certament desfigurant-la a través d'altres missions que se li intenten donar. En segon lloc, i cal subratllar que no estem pas en contra —perquè encara que hi estiguéssim no serviria de res— de la iniciativa legislativa. I dic que no serviria de res la iniciativa legislativa popular per tal com està plenament consagrada al mateix Estatut de Catalunya, en l'article 32, apartat sisè, en afirmar que «la iniciativa legislativa correspon als Diputats, al Consell Executiu i, en els termes que una llei de Catalunya estableixi, als òrgans polítics», etc. I assenyala, per fi: «La iniciativa popular per a la presentació de proposicions de llei que hagin d'ésser tramitades pel Parlament de Catalunya serà regulada per aquest mitjançant una llei, d'acord amb allò que estableix», etcètera. Com sabem, està regulat també aquest mateix dret i està establert per a tot l'Estat en cinc-centes mil firmes, i aquest Parlament determinarà al seu dia quantes firmes seran necessàries perquè el poble de Catalunya pugui individualment exercitar, a través d'aquesta possibilitat estatutària que li confereix l'article 32, aquesta iniciativa legislativa. Però, això, ja ho veurem després, i això és l'autèntica iniciativa legislativa, la consagrada per l'Estatut.

Però, d'altra banda, repeteixo, segons el text, qualsevol entitat o qualsevol persona o persones que gaudixin de la condició política de catalans poden adreçar —i les Comissions legislatives permanents han d'examinar-les— propostes no legislatives, informacions, suggeriments, etc. Certament que hi ha altres canals, perquè tots els senyors Diputats aquí asseguts estan representant el poble de Catalunya, les seves institucions i les seves persones físiques. Per tant, a través dels representants, dels Diputats, els quals poden formular interpellacions o poden formular preguntes al Consell Executiu de la Generalitat, és com pot arribar la veu del poble a través d'aquestes preocupacions no legislatives, les informacions, els suggeriments, les preguntes, etcètera, que vulguin formular. Perquè aquesta és l'autèntica tasca dels Diputats aquí asseguts, aquesta és l'autèntica tasca dels partits polítics, tal com són definits a la Constitució espanyola, a l'article sisè, quan afirma que són instruments fonamentals per a la participació política. I aquesta, entenem nosaltres, és la manera com s'han de desenvolupar i portar a terme totes les possibilitats —que no neguem, sinó que afirmem i que respectem— de poder arribar a aquest Parlament a través de suggeriments, de preguntes, d'informacions, etc., per part de les persones jurídiques o per part de les persones físiques del poble de Catalunya. Tampoc no està vedada ni de bon tros als ciutadans individuals la possibilitat d'acollir-se a la llei de peticions de l'any 60 i, per tant, formular-la en aquest Parlament. Veiem, doncs, com sense desnaturalitzar gens ni mica la funció ni la tasca d'aquest Parlament, sense convertir les nostres bústies o la bústia del Parlament o de la Mesa del Parlament en les cartes, en lloc d'«Al director», «Al Parlament», arribar a entorpir el funcionament del Parlament, perquè no simplement li dona la tramitació que correspongui, a través de la seva tramesa al Consell Executiu de la Generalitat o, si s'escau, la mateixa Mesa —l'altre

dia la Comissió corresponent—, sinó que necessàriament les Comissions legislatives permanents han d'examinar, en demèrit lògic de la seva tasca legislativa, que és per la qual estan creadas i com funciona normalment o ha de funcionar normalment aquest Parlament, segons la pròpia funció i naturalesa que li confereix, repeteixo, l'article 30 de l'Estatut de Catalunya.

Però hem dit que això d'alguna manera és frustrant i d'alguna manera, valgui l'expressió, és un brindis al sol, perquè què passarà després que una Comissió legislativa permanent hagi examinat alguna informació o suggeriment d'algun particular, d'algun ciutadà, d'alguna persona jurídica de Catalunya? Quin tractament li donarà? ¿La seva tramesa al Consell Executiu de la Generalitat? ¿Té competències, tindrà competències, el Parlament, per a entrar després i donar forma parlamentària a aquella pregunta, a aquell suggeriment, a través d'una proposició no de llei, a través d'una pregunta que un senyor Diputat formularà, a través d'una interpellació que algun senyor Diputat de la Comissió formularà a la Mesa del Parlament? Si això és així, no cal aleshores instrumentalitzar aquest camí, sinó que, com he dit al començament, ja és la tasca pròpia dels parlamentaris de servir de canal, d'instrument, com diu la mateixa Constitució, a la participació política del poble.

I per aquestes raons, perquè creiem que no feia falta l'article aquest d'aquí, que pot ser, d'una banda, pertorbador per al funcionament del Parlament i, de l'altra banda, frustrant, quan al ciutadà no se li doni resposta adequada, perquè no és competent aquest Parlament, a tantes i tantes preguntes que formularà, i que servirà moltes vegades purament de transmissor de la petició a altres organismes, i perquè aquest article, en últim terme, podria tenir una altra redacció, és per aquestes raons, només per aquestes raons, que nosaltres ens vam oposar a la incorporació d'aquest article a la Comissió. Per coherència, per rigor i per serietat dintre del mateix Reglament, perquè no desautoritzéssim la institució parlamentària, d'una banda, i no creéssim expectatives que, a la llarga, serien inabastables o irrealitzables per part dels peticionaris.

I per aquestes raons i no perquè ens hi oposéssim —i si dic això és perquè vam llegir que sí que ens oposàvem a la iniciativa legislativa; no ens oposem a la iniciativa legislativa popular, que és consagrada, repeteixo, a l'article 32 de l'Estatut; posteriorment aquest Parlament regularà el nombre mínim de firmes necessàries per a aquesta iniciativa legislativa popular—, per aquestes raons, repeteixo, nosaltres ens hi vam oposar al seu dia.

Però perquè no s'entengui en aquest sentit —perquè encara que estem absolutament sols en la defensa de la supressió de l'article, encara que sabem i sabem que aquesta votació difícilment podria ser favorable a les nostres peticions, com a conseqüència d'un comportament ètic, almenys entendrem que si pensàvem d'aquesta manera ho havíem d'exposar d'aquesta manera, el meu Grup parlamentari m'ha delegat perquè exposés aquesta qüestió i els nostres arguments aquí davant del Parlament—, però no obstant això, repeteixo, perquè no s'entengui en cap moment que ens oposem a la iniciativa le-

gislative popular, que no té res a veure amb això, nosaltres retirem l'esmena, senyor President.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Retirada l'esmena a l'article 42, queden sense esmena els articles 42 i 43, que, si el Grup parlamentari Centrista no hi té cap objecció, podem votar conjuntament. *(Pausa.)* En aquestes condicions, doncs, votem els articles 42 i 43 amb el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No havent-hi vots en contra ni abstencions, queden aprovats els articles 42 i 43.

A l'article 44 s'ha presentat, per part del Grup d'Esquerra Republicana, una esmena en veu.

El senyor Secretari prego que la llegeixi.

Un Sr. SECRETARI: Esmena d'addició: «...la proporcionalitat establerta en aquest article. Poden també formar-ne part Diputats no adscrits.» L'esmena d'addició és l'últim paràgraf: «Poden també formar-ne part Diputats no adscrits.»

L'article amb l'addició quedaria de la manera següent: «La Comissió de Reglament és formada pel President del Parlament, que la presideix, pels altres membres de la Mesa i pels Diputats designats pels Grups, segons l'article 36 d'aquest Reglament, tot aplicant al conjunt dels seus membres la proporcionalitat establerta en aquest article. Poden també formar-ne part Diputats no adscrits.»

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari s'oposa a la tramitació d'aquesta esmena? *(Pausa.)* No havent-hi cap Grup parlamentari que s'oposi a la seva tramitació, el Grup esmenant pot per tant defensar-la.

El Sr. VICENS: Només des de l'escó, senyor President. Es tracta d'una esmena per tal de fer coherent la figura del Diputat no adscrit i equiparar els seus drets amb els dels Diputats individuals pertanyents als Grups.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, doncs, podem passar directament a la votació. Jo proposaria, ja que veig que és voluntat d'aquesta Cambra, aquest matí, de tots els Grups, de guanyar temps, que, no havent-hi hagut cap oposició, votéssim conjuntament el text del Dictamen i l'esmena, que és una esmena d'addició, és a dir, que votéssim conjuntament la totalitat de l'article. *(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Tenint en compte que el sentit del nostre vot segurament serà diferent, demanem la votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada, molt bé. Doncs, aleshores votem primerament l'esmena, que és una esmena d'addició.

Els Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 52 abstencions.

Votem ara el text del Dictamen tal com estava redac-

tat, al qual s'afegiria, naturalment, l'esmena aprovada.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen poden alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat el text del Dictamen per 118 vots a favor, cap en contra i dues abstencions.

Té la paraula el senyor Eduard Martín per explicació de vot.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Molt curt, senyor President. Aquesta esmena en veu presentada pel Grup d'Esquerra Republicana i altres que segurament vindran després tenen, segons sembla, el sentit d'intentar donar possibilitat als dits Diputats no adscrits d'incidir més en el funcionament del Parlament. Nosaltres ja ahir vàrem expressar la nostra posició sobre aquest tema. Creiem, tornem a dir-ho, que eren dos temes separats: el Grup Mixt d'una banda i els Diputats no adscrits de l'altra banda.

Nosaltres no ens volem fer —i ho acceptarem naturalment en el Reglament que aprovi definitivament i per majoria aquesta Cambra— corresponsables d'aquesta figura estranya, no ens volem fer corresponsables de la disfuncionalitat que aquesta figura pugui comportar, però, a la vegada, no volem que pugui succeir a la pràctica del funcionament d'aquest Parlament que uns determinats Diputats apareguin amb menys possibilitats d'acció parlamentària. Aquest és el sentit de la nostra abstenció. Nosaltres, en totes aquestes esmenes en veu, no ens oposarem a la seva tramitació, però tampoc no els donarem el nostre vot de suport per les raons que hem dit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi cap més explicació de vot sol·licitada, continuem el debat passant ara a examinar els articles 45, 46 i 47, als quals no hi ha presentada cap esmena.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a aquests articles, repeteixo, 45, 46 i 47, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No havent-hi cap abstenció ni cap vot en contra, queden aprovats els articles 45, 46 i 47 segons el text del Dictamen per unanimitat.

A l'article número 48, en el seu apartat 3, hi ha presentada una esmena d'addició, del Grup Centrista, que proposa mantenir l'informe de la Ponència.

Té la paraula el representant del Grup Centrista, per a la seva defensa. Té la paraula el senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor president, senyores i senyors Diputats, molt breument: aquesta és una esmena que tècnicament es presenta, millor dit, un vot particular que tècnicament es va presentar per a mantenir el text de la Ponència, perquè nosaltres, en no tenir esmenes sobre aquest punt, no podríem presentar o manifestar el nostre desig de mantenir l'esmena al seu dia presentada. Aleshores, com que són les normes provisionalment aprovades, les normes provisionals, millor dit, aprovades per la Mesa del Parlament amb la Junta de Portaveus, tenia només per a poder-se presentar al Ple dos particulars defensant el text de la Ponència o, d'altra banda, defensar

aquelles esmenes que no haguessin guanyat en el si de la Comissió. El nostre cas no era cap dels dos casos, i, per tant, doncs, per a dir el que intentaré dir, havíem de tècnicament basar-ho en un vot particular de defensa del text de la Ponència.

La qüestió és purament i simplement, senyor President, senyors Diputats, que l'apartat tercer de l'article 48 diu que les conclusions d'aquestes comissions d'investigació no afecten les resolucions judicials, i aleshores, anteriorment, deia al mateix temps que les conclusions d'aquestes comissions d'investigació no seran vinculants per als tribunals i afegia que tampoc no afectaran les resolucions judicials. En virtut d'una esmena a Comissió, es va suprimir que no eren vinculants per als tribunals. I en això, senyor President, senyors Diputats, hi estem absolutament d'acord, que les conclusions d'una comissió d'investigació no vinculin els tribunals. Encara que es digués al text reglamentari, tampoc no vincularia els tribunals. Aleshores, si encara que es digués no seria així, és lògic que se suprimeixi. El tribunal és un altre poder separat d'aquest, que és el Legislatiu, i, per tant, és independent i autònom en el seu funcionament, i cap tribunal, cap jutge no pot trobar-se vinculat a res que nosaltres decidim aquí en una comissió d'investigació. No estem parlant de l'actuació del Parlament en la seva tasca pròpia d'ordre legislatiu, que aleshores lògicament correspon al Tribunal de Justícia d'aplicar les normes jurídiques que elabori aquest Parlament. Estem, simplement, en el tema de la comissió d'investigació. Les conclusions a què arribi una comissió d'investigació podran —si el tema, a més, és dins l'àmbit penal i, per tant, ha estat subjecte d'un procediment judicial—, podran ser tingudes en compte per un jutge en el moment d'analitzar el tema en qüestió, si li ha estat sotmès a través d'un procediment judicial. Però certament mai no el vincularan ni serà obligatori que tingui en compte les conclusions a què una comissió d'investigació parlamentària pugui arribar. Per tant, nosaltres, lògicament, vam estar d'acord que se suprimís, que no seran vinculants per als tribunals, però en el mateix ordre d'idees també vam dir que és necessari suprimir que tampoc no afectaren les resolucions judicials. Evidentment, si no vinculan els tribunals, tampoc no afecten les resolucions judicials. Les afectaren en aquella mesura discrecional del jutge que tingui o vulgui tenir en compte les conclusions d'una comissió d'investigació, però seran elements de treball que ell incorporarà, en tot cas, a la seva resolució judicial. Però no perquè el Reglament del Parlament digui que no l'afectaran, en tant que no el podrà afectar de cap manera, perquè es tracta de resolucions o d'acords produïts per òrgans i per poders autènticament separats, com són el legislatiu i el judicial.

Per tant, senyor President, senyors Diputats, la nostra proposta no seria retornar al text de la Ponència, sinó de suprimir també el «no afectaran les resolucions judicials», i, en últim terme, diríem que si tornem al text de la Ponència, tampoc no hi afegiríem res, vindríem a estar en una situació inoqua, jo diria, perquè, encara que diguem que no vinculen els tribunals i no afecten les resolucions judicials, tampoc no serviria de res. Per tant, per tal de fer purament congruent el text reglamentari, la nostra

proposta seria de suprimir també «no afectaran les resolucions judicials», amb la qual cosa aniríem directament de «les conclusions d'aquestes comissions d'investigació» a «es plasmaran en un dictamen», i seguiria ja el text reglamentari. Aquesta seria la solució. Si tècnicament es pot i s'ha d'instrumentar com una esmena transaccional, no sé si el mateix Grup proponent ho pot fer —la Mesa o el President decidiran—, aleshores nosaltres ho presentariem tècnicament, voldria que s'entengués, com una esmena transaccional i proposariem, repeteixo, el text o la supressió a què he fet esment.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Si jo he ben comprès la intervenció del senyor Capdevila, en realitat del que es tractaria seria que substituïria la seva esmena per una de nova, que, evidentment, ha de ser considerada com una esmena en veu i que significaria que l'apartat 3 començaria dient que «les conclusions d'aquestes Comissions han de plasmar-se en un dictamen que serà discutit pel Ple del Parlament». Evidentment, essent una esmena en veu, caldria que fos adreçada per escrit a la Mesa i que, a més a més, tots els Grups parlamentaris ara diguessin que estan conformes en la seva tramitació. ¿Hi ha algun Grup parlamentari que tingui algun inconvenient a tramitar l'esmena en veu que acaba de formular el senyor Capdevila?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, segurament no ens oposarem a la tramitació, però voldríem conèixer el text de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Sí, crec que és el que jo he dit, però, no obstant això, el senyor Capdevila està en aquests moments escrivint-lo i com que és molt curt li donem temps per a fer-ho. *(Pausa.)* El senyor Secretari donarà lectura a la totalitat de l'apartat 3 tal com quedaria redactat en la nova esmena.

Un Sr. SECRETARI: «Les conclusions d'aquestes comissions d'investigació es plasmaran en un dictamen que ha de ser discutit pel Ple del Parlament.» I segueix l'article.

El Sr. PRESIDENT: ¿Els Grups parlamentaris no tenen cap objecció a la tramitació d'aquesta esmena en veu? *(Pausa.)* No havent-hi cap objecció, crec, doncs, que podem tramitar-la, i jo demano al senyor Capdevila si considera que ha estat ja defensada.

El Sr. CAPDEVILA: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En aquest cas, hi ha algun torn en contra?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: No sé si és en contra, senyor President; segurament d'aclariment només i des de l'escó. ¿La intencionalitat de l'esmena és deixar clar, sense necessitat de dir-ho —perquè segurament no cal dir-ho—, que evidentment els acords en aquestes comissions no afecten ni vinculen les disposicions dels tribunals?

El Sr. CAPDEVILA: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha torn en contra. En aquest cas, podem passar directament a la votació de l'esmena tal com ha estat llegida pel senyor Secretari. Entenem que votem ara la totalitat de l'apartat 3 de l'article tal com ha quedat esmenat.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No havent-hi vots en contra ni abstencions, l'esmena en veu del Grup Centrista queda aprovada per unanimitat.

Ens queden ara per votar els altres tres apartats, 1, 2 i 4, de l'article 48, als quals no hi havia esmenes. Jo proposaria també als senyors Diputats que votéssim simultàniament el capítol 4 en la seva integritat, que comprèn els articles 49 i 50, als quals tampoc no hi ha esmenes. És a dir, que, no havent-hi esmenes en tots aquests textos, votariem ara els apartats 1, 2 i 4 de l'article 48 —l'apartat 3 ja ha quedat aprovat—, l'article 49 i l'article 50 i, naturalment, el títol del Capítol IV.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, queden aprovats per unanimitat els apartats 1, 2 i 4 de l'article 48 i els articles 49 i 50, segons el text del Dictamen.

Passem ara al Capítol V d'aquest Títol III. En l'article 51, hi ha presentada una esmena, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. (*El senyor Vicens s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VICENS: Retirem aquesta esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena havent estat retirada, no n'hi ha cap altra en aquest article. Podem, doncs, votar l'article 51 i el Títol del Capítol V.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 51 segons el text del Dictamen que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat per unanimitat dels presents l'article 51 en el text del Dictamen.

A l'article 52 hi ha presentada una esmena en veu del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en l'apartat 5. Prego el senyor Secretari que vulgui donar lectura a l'esmena en veu que presenta el Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. SECRETARI: Substitució de «pressupostos extraordinaris» per «suplements de crèdit i crèdits extraordinaris».

El Sr. PRESIDENT: És a dir, això és el començament de l'apartat 5 de l'article 52.

El Sr. SECRETARI: Article 52, apartat 5,1,5: «Podrà autoritzar suplements de crèdits i crèdits extraordinaris a petició del Consell Executiu per raó d'urgència i de necessitat justificada, sempre que així ho acordarà la majoria absoluta dels seus membres.»

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari té alguna objecció a la tramitació d'aquesta esmena? (*Pausa.*) No hi ha cap objecció. En aquest cas, el Grup parlamentari esmenant pot prendre la paraula per a la seva defensa. El senyor Hortalà té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Molt breu, senyor President, senyores i senyors Diputats, es tracta només d'introduir una modificació tècnica de caràcter clarificador. El con-

cepte de pressupost extraordinari, que és d'ús normal i corrent, no té una concreció específica dins la legislació vigent, atès un punt de vista certament estricte. Perquè, ara com ara, a Catalunya, pressupostàriament parlant, estem sota les regulacions de la llei general pressupostària, i en aquest aspecte la figura del pressupost extraordinari és més aviat una figura típica d'administració local. L'article 64 d'aquesta llei pressupostària, com que es refereix a la intencionalitat que figura a l'apartat 5, d'aquest article 52, creiem nosaltres que, en lloc d'esmentar la paraula pressupostos extraordinaris, per a ser precisos, hauria d'esmentar les paraules suplements de crèdit o crèdits extraordinaris. Això creiem que és més adient, que millora, dins d'aquest món de petites coses, la redacció i la tecnicitat d'aquests articles i, en definitiva, el Reglament, i, per això, ho proposem i ho sotmetem a la consideració de tots vostès.

Res més, i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra?

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, el senyor Pedrós demana l'ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Voldria fer un aclariment, però el faré des de l'escó. A mi em fa l'efecte que estem prejudicant el que aquí diem. És clar, el suplement de crèdit és una figura concreta, el crèdit extraordinari també, però ambdós referits a un únic pressupost. Pot haver-hi el cas que, per raó d'urgència, necessitéssim parlar d'un nou pressupost, però, aleshores, òbviament, s'hauria de dir pressupost extraordinari. Jo no sé el que dirà la llei general pressupostària de Catalunya, però aleshores crec que seria millor, crec que això seria més complet posant-hi les tres coses.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, des de l'escó també. Si el Diputat Pedrós llegeix exactament la motivació d'aquesta esmena en veu, queda relativament clar que fa referència a una legislació avui existent i que realment consagra la fórmula del suplement de crèdit i el del crèdit extraordinari. No prejudicem, diguem-ne, la motivació del que seran les lleis pressupostàries del dia de demà a Catalunya, i que possiblement hi figurarà la possibilitat d'un pressupost extraordinari. No ens oposem, en conseqüència, que, a més a més, preveient el futur, hi figuri la proposta extraordinària, però ara com ara, tècnicament parlant, les paraules han de ser exactament «suplement de crèdit» i «crèdit extraordinari».

El Sr. PRESIDENT: Si jo he entès be la intervenció del Diputat senyor Hortalà, el seu sentit seria que el Grup esmenant estaria d'acord en previsió d'un possible futur que hi constés també l'expressió pressupostos extraordinaris. De manera que hi hauria les tres expressions com suggeria el senyor Pedrós. Això és una rectificació de l'esmena en veu, però em sembla observar que cap Grup parlamentari no hi té objecció. En aquestes condicions, doncs, passem a votació l'esmena en veu tal com ha quedat definitivament redactada que llegirà ara el senyor Secretari.

Un Sr. SECRETARI: Article 52, apartat 1. «Podrà autoritzar pressupostos extraordinaris, suplements de crèdit i crèdits extraordinaris a petició del Consell Executiu, per raó d'urgència i de necessitat justificada, sempre

que així ho acordarà la majoria absoluta dels seus membres.»

El Sr. PRESIDENT: No hi ha per tant cap objecció que pugui ser votada aquesta esmena en el text que acabem de llegir.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord, que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents el punt cinquè de l'apartat primer de l'article 52 segons l'esmena de què acabem de prendre coneixement.

Queda per votar la resta d'aquest article 52 segons el text del Dictamen i al mateix temps, ja que no hi ha esmenes presentades, podríem votar també l'article 53 i l'article 54, que són els articles finals del Títol III.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la resta de l'article 52, no votada, l'article 53 i l'article 54, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció queda aprovada la totalitat de l'article 52 i els articles 53 i 54 segons el text del Dictamen, per unanimitat dels presents.

Passem ara al Títol IV, Del funcionament del Parlament, i al Capítol I, De les disposicions generals de funcionament, Secció Primera, De les sessions. No hi ha cap esmena presentada a aquests títols. Però hi ha una esmena a l'article 55, apartat 1, d'aquest article, que ha estat presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. (*El senyor Vicens demana per parlar.*) Senyor Vicens?

El Sr. VICENS: Senyor President, retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada l'esmena a l'article 55, apartat 1, i, per tant, la totalitat de l'article queda sense esmena.

Podem passar doncs a votar el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, queda aprovat l'article 55, i s'entén els títols del capítol i de la secció, per unanimitat dels presents.

A l'article 56 hi ha una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana a l'apartat 2. El senyor Víctor Torres defensarà aquesta esmena. Té la paraula el senyor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, que es tranquil·litzin els senyors Diputats, no abusaré de la vostra atenció per un afer d'una gran nimietat, com és el que motiva aquesta esmena. Malgrat tot, hem volgut fer unes remarques, en la nostra pruija constant de voler donar al nostre Reglament una certa oxigenació, un cert aireig i una certa consonància amb el que està passant avui dia en altres terres com la nostra.

És cert que el nostre Estatut del 32, parlo del Reglament Interior del Parlament, també adoptava la fórmula sacramental, el President deia «Comença la sessió» i

«S'aixeca la sessió». És cert que el Reglament interior de la República Espanyola també deia «Ábrase la sesión» i «Se levanta la sesión». És cert que a les Corts Espanyoles avui dia es mantenen textos similars, però també és cert que a França, per exemple, es diu: «El President obre la sessió, dirigeix les deliberacions, fa complir el Reglament i pot en tot moment suspendre o aixecar la sessió.» S'ha acabat. A Luxemburg es diu: «El President obre les sessions i anuncia la seva clausura», i s'ha acabat. A Alemanya Federal es diu: «El President obre les sessions i pronuncia la seva clausura», i s'ha acabat. I a Bèlgica, per exemple, país similar al nostre, es diu: «El President obre i tanca les sessions», encara és més curt, més breu i més concís, i si no recordo malament a Itàlia és igual. Nosaltres som molt més meticulosos i molt més exigents. No solament introduïm fórmules sacramentals per obrir i tancar les sessions, sinó que en lloc de dues fórmules

n'adoptem quatre. I diem: «Comença la sessió, se suspèn la sessió, es reprèn la sessió i s'aixeca la sessió.»

Bé, aleshores això no és un gran problema, evidentment, però al meu judici és un excés de meticulositat, és un excés de precisió en coses que realment no tenen gaire importància. A mi em fa l'efecte que si en lloc de dir «Es comença la sessió» un dia al President se li escapa de dir «S'inicia la sessió» o «S'obre la sessió», què passa? No passa res. Si un dia el President en lloc de dir «Se suspèn la sessió», diu «S'interromp la sessió», què passa? No passa res. Si un dia el President en lloc de «Es reprèn la sessió», diu «Es continua la sessió», què passa? No passa res, em sembla a mi. I si un dia diu en lloc de «s'aixeca la sessió», «S'acaba la sessió», què ha passat? No ha passat res. No ha passat res. Però si som respectuosos envers el text podria ser que hi hagués molts conflictes perquè, del text literal de la fórmula sacramental, en pot dependre la validesa de les deliberacions, i això naturalment és molt més greu. A mi em sembla que la nostra llengua és prou rica en verbs perquè el nostre President, que té moltes funcions d'una gran responsabilitat, pugui trobar en la varietat lingüística del nostre diccionari aquelles fórmules més adaptades a cada realitat, i sobretot a una realitat tan fàcil com és la d'obrir, aixecar, reprendre o suspendre una sessió, sense que nosaltres d'una manera, perdoneu-me, un xic infantil vulguem imposar-li un text, com es fa al catecisme o als reglaments militars. Nosaltres creiem que és molt més simple la fórmula de la nostra esmena, que és completament adaptada als corrents europeus i que diu purament i simplement: «El President obrirà, suspendrà, reprendrà i tancarà les sessions. No tindran cap valor els actes realitzats mentre la sessió no hagi estat oberta, estigui suspesa o hagi estat tancada.» Això és concís, és precís, no deixa lloc a dubtes i sobretot, al meu judici, no és vexatori per a la persona que ocupi la Presidència del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Voldria dir només que aquesta presidència almenys no se sentiria gens vexada si es mantingués el text del Dictamen.

Algun torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Aleshores podem passar directament a la votació

de l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Els Senyors Diputats que hi estiguin d'acord que vulguin alçar-se?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

L'esmena ha estat refusada per 64 vots en contra i només 53 a favor.

Passem doncs a votar el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 56... Perdó, és que el Grup d'Esquerra Republicana desitja que es votin separatament l'apartat 1 i l'apartat 2? (*El senyor Vicens manifesta que sí.*) Sí? Bé, doncs els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'article 56, apartat 1, que no havia estat objecte d'esmena en el text del Dictamen que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui vulguin abstenir-se?

No hi ha cap vot en contra ni cap abstenció. L'apartat primer de l'article 56 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació l'apartat 2.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen de l'apartat 2 de l'article 56 ha estat aprovat per 64 vots a favor i 53 en contra.

Passem ara a l'article 57. A l'apartat primer, hi ha una esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, però ha estat també presentada a la Mesa una esmena en veu d'aquest mateix Grup que ha d'entendre's que, si és admesa a tràmit, substituiria l'esmena anterior. (*El senyor Vicens s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VICENS: Senyor President, retirem totes dues esmenes, l'esmena publicada en el *Butlletí del Parlament* i l'esmena en veu que amb data d'ahir vam presentar.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, a l'article 57 no hi ha en aquest moment cap esmena, ni tampoc als articles 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64 i 65. D'altra banda, si bé és cert que hi havia dues esmenes, els números 33 i 34, a l'article 66, presentades pels senyors Benet i Portabella, pel Grup Socialista i pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, aquestes dues esmenes de l'article 66, apartat 4 i apartat 5, entén la Presidència que han quedat decaigudes, per raó dels textos ja votats anteriorment per aquesta Cambra. Si cap Grup no hi fes oposició, podrien ser votades conjuntament.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Demanem la separació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Votació separada? Molt bé. Aleshores, doncs, podem votar únicament conjuntament els articles del 57 al 65, tots dos inclusivament, i fins als tres primers apartats de l'article 66.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord per tots aquests articles amb el text del Dictamen que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, queda aprovat el text des de l'article 57 a l'article 65 i els tres primers apartats de l'article 66.

Passem ara a la votació separada dels apartats 4 i 5 de

l'article 66. (*Pausa.*) Hi ha una esmena també a l'apartat 5. (*El senyor Martín i Toval es posa dret per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Hi ha hagut un canvi de número, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha hagut canvi de número. Aleshores..., doncs, votem l'apartat 4 de l'article 66.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen que es posin dempeus.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat l'apartat 4 de l'article 66 per 65 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

Cal ara votar l'apartat cinquè.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'apartat cinquè d'aquest article 66 segons el text del Dictamen que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Queda aprovat l'apartat cinquè de l'article 66 per unanimitat dels presents.

A l'article 67, apartat primer, hi ha presentada una esmena del Grup parlamentari Centrista. Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Besa.

El Sr. BESA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en parlar per primera vegada en aquest Ple del Parlament de Catalunya, no voldria perdre l'ocasió de fer-los públic el meu sentiment, la meva emoció, també la meva responsabilitat de ser, encara que modestament en aquest moment, una mica protagonista d'aquest acte important com és sempre dirigir la paraula al Parlament de Catalunya. Tots participem, crec jo, d'aquest sentiment de patriotisme, d'aquest sentiment de responsabilitat que ens ha portat tots, aquí, a representar Catalunya des de la nostra ideologia, des de la nostra òptica, des de la nostra situació personal.

L'esmena que em correspon defensar és esmena de supressió. Esmena de supressió modesta, esmena de supressió petita, que no té res a veure amb els grans temes polítics que aquí es van debatre ahir mateix. És, en el fons, una esmena quasi tècnica, una esmena que vol abonar la figura del President del Parlament i que ho vol fer per una sèrie de motius. Centristes de Catalunya es va oposar ahir que el President del Parlament tingués facultats d'interpretació de les normes entre reunió i reunió. Cal, no obstant això, mantenir la figura del President del Parlament dintre de la seva alta missió de direcció, d'ordenació de debats, sense cap minva, ni una, de les facultats que li confereix l'article 27 d'aquest Reglament que estem estudiant. I què diu l'article 27? L'article 27 diu que «el President del Parlament té la representació de la Cambra; estableix i manté l'ordre de les discussions i dirigeix els debats amb imparcialitat i atent al respecte degut al Parlament». Fins ara, cal reconèixer que l'actuació pulcra i escrupolosa del nostre President faria potser inútil de pronunciar-nos en aquest punt. Però el fet és que hem de fer un Reglament, i hem de fer un Reglament al més perfecte possible. I llavors, naturalment, en aquest moment no podem acceptar, sense caure en un risc d'assemblearisme, que sigui el Ple, a iniciativa del President,

el que podrà posar fi a una discussió sempre que entendrà que un assumpte ja ha estat prou debatut.

I per què, això? Doncs, per una raó bàsica. Perquè si no ho fem així, resultarà que sempre obrirem un debat per continuar, per poder acabar un altre debat, i s'obrirà un debat per a poder acabar un altre debat. I aquests debats, qui els haurà, en definitiva, de tancar? Qui haurà de dir que aquest debat s'ha acabat haurà de ser sempre el President, fins com a mesura simplement prèvia de procediment. Ell serà la persona que haurà de dir si el primer debat es prossegueix o no es prossegueix. Per a evitar que hi hagi un debat sobre un debat, perquè entenem, en definitiva, que el respecte de les minories està escrupolosament, sobretot, en el respecte de les normes procedimentals, perquè ja hi ha una Mesa que també interpreta les normes, perquè ja hi ha una distribució de temps, per totes aquestes raons, nosaltres pensem i creiem que és, en definitiva, inútil i ociós que sigui el Ple qui pugui tancar un debat, qui pugui tancar una discussió. I què passaria? Qui pot tenir interès que els Plens s'allarguin? Doncs sembla que, forçosament, només podrien tenir interès que els assumptes s'allarguin els partits o les actituds minoritàries que saben que les seves actituds, mocions, preguntes o el que sigui estan absolutament destinades a perdre i que llavors recorren al debat com una mesura exclusivament resistent o d'obstrucció a la tasca normal parlamentària. I això no es pot acceptar, perquè, efectivament, els drets de les minories, tornem a dir-ho, estan sobretot respectats en el procediment. I són les normes rituàries, les normes de procediment, les normes processals la gran garantia, tant de minories com de majories, que els seus drets realment estaran protegits i garantits. Per això, perquè, en definitiva, la Mesa del Parlament ja es comporta, per la seva composició, com una representació absoluta de totes les forces polítiques, perquè hi ha l'ordre del dia que està perfectament elaborada, d'acord o escoltada la Junta de Portaveus, per la Mesa, després de tota aquesta sèrie de qüestions, nosaltres pensem que és una facultat, una prerrogativa indiscutible del President d'ordenar els debats, que està reconeguda així per l'article 27 que acabem d'aprovar, i per economia del procediment és perquè demanem que aprobeu aquesta esmena de supressió de l'article 67 del Reglament que estem estudiant, en el sentit que quedaria llavors redactat d'aquesta forma: «El President podrà posar fi a una discussió sempre que entendrà que un assumpte ja ha estat prou debatut.» I un assumpte que ja ha estat prou debatut, amb el respecte a totes les normes de procediment que estableixen els debats quant a relació de temps, als torns a favor i als torns en contra, ens sembla que és una mesura suficient.

Moltes gràcies, i res més.

El Sr. PRESIDENT: Cap torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta em sembla que és la segona vegada que em fan difícil parlar des d'aquí, ja que es col·loca la figura del President com a justificativa d'esmenes, quan aquí el tema no és aquest. De manera que ni es parla a favor del President en aquesta esmena ni jo parlaré en contra de la figura del President.

Quin és el tema, aquí? És el tema parlamentari típic de la guillotina parlamentària, d'un debat que existeix a tots els Parlaments del món. Aquesta guillotina parlamentària bé s'exerceix per l'«speaker» o President, en aquells Parlaments en què el funcionament del Parlament i el seu esquema procedimental es basen en aquesta figura, bé té una forma de decisió més col·legiada. Aquí s'ha dit que el President podrà posar fi a una discussió sempre que entendrà que un assumpte ha estat prou debatut i s'han complert tots els torns parlamentaris, o no s'han complert, perquè és que hi podrà posar fi quan un assumpte, al seu entendre, estigui prou debatut, s'hagin cobert o no tots els torns reglamentaris, amb la qual cosa Diputats o Grups minoritaris o majoritaris que poden exercir el seu dret al torn, poden veure decaiguda aquesta possibilitat sobre la base que hi ha hagut una decisió que l'assumpte ja ha estat prou debatut. Es diu: és que no es pot fer un plantejament assembleari. A part que podríem fer referències a l'esperit assembleari, del qual tantes vegades ens ha parlat el senyor Hortalà del seu partit a Comissió, no és aquest el tema, perquè no es fa un debat en aquest apartat primer de l'article 67 per decidir la guillotina o no. Diu: «El Ple, a iniciativa del President, pot posar fi a una discussió, sempre que entendrà que un assumpte ja ha estat prou debatut,» o, en el plantejament que fa el Grup Centrista, «el President pot posar fi», i segueix.

A l'apartat primer no hi ha debat; el ple vota si guillotina o el President decideix si guillotina. És en l'apartat segon que hi ha debat, senyor Besa, és en l'apartat segon que es deixa la possibilitat que un Grup parlamentari pugui tenir la iniciativa perquè aquest Grup parlamentari entén que ja està prou debatut el tema, i llavors sí que, com que és iniciativa d'un Grup parlamentari, no d'un òrgan del Parlament, en el seu caràcter orgànic de representació del Parlament, llavors sí que es dona un torn a favor, un torn en contra, cinc minuts i cinc minuts —res d'assembleisme—, cinc minutets i cinc minutets, i es vota pel plenari o decideix el President en la fórmula de Centristes sobre la qüestió.

Nosaltres entenem que un tipus de funcionament d'aquest Parlament, malgrat les coses que ja s'han introduït, que basat fonamentalment en els collectius de Grups, és important que decisions de guillotina parlamentària que comporten que possibilitats de parlar sobre un tema deixin d'existir, es prenguin pel collectiu. Com que entenem que es pugui pensar que l'apartat 1 tal com està redactat actualment podria entendre's també que donaria lloc al debat previst en l'apartat 2, per a deixar ben clar aquest tema, deixant ben clar que creiem que el fet que sigui el Ple i no el President no és un problema, com aquí s'ha plantejat, de figura de President o del «savoir faire» del senyor President, sinó de necessitat de col·locar cada decisió en l'òrgan corresponent, i el tancament o guillotina del debat en un Parlament d'aquestes característiques, no a l'anglesa, correspon, creiem, al Ple; nosaltres faríem una esmena en veu que ara presentem, i que és molt curta, i que, per deixar clar aquell possible entrebanc de l'assemblearisme, diria, encara que creiem que ja està a l'esperit del text:

Apartat 1: «El Ple, a iniciativa del President i sense debat...» Votant només. Quan el President s'adreça al Ple-

nari i diu: entenc que el tema està prou debatut. Que decideixi el Ple. I es vota. Sense debat. Pot posar fi a una discussió sempre que entendrà que un assumpte ja està prou debatut. També ho pot fer, i seguiria igual, quan un Grup parlamentari té la iniciativa i llavors el debatut. Però quan és el President el qui pren la iniciativa, no hi ha debat. Jo pensava, pensem que ja estava al text, però per a deixar-ho ben clar, i que no es pugui acusar per ningú d'assemblearisme, creiem que aquesta esmena en veu podria donar sortida a aquest element que s'ha posat en qüestió pel Grup Centrista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Primerament voldria preguntar al Grup Centrista si és que, en vista de la nova esmena en veu que proposa el Grup parlamentari Socialista, manté la seva esmena anterior, estant d'acord amb l'esmena en veu.

El Sr. CAPDEVILA: Estem d'acord amb l'esmena en veu.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, queda retirada l'esmena del Grup parlamentari Centrista, i aleshores que el senyor Secretari doni lectura a l'esmena, tal com ha quedat redactada.

(El senyor Hortalà s'aixeca per parlar.)

El Sr. HORTALÀ: Senyor President: ¿Se'm concedeix la paraula per al·lusions, des d'aquí mateix?

El Sr. PRESIDENT: Crec que l'al·lusió no ha estat de cap manera ofensiva i que ha estat una simple broma, i que, per tant, no procedeix donar la paraula per al·lusions, senyor Hortalà.

Un Sr. SECRETARI: «El Ple, a iniciativa del President i sense debat, pot posar fi a una discussió sempre que entendrà que un assumpte ja ha estat prou debatut.»

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari presenta objeccions a la tramitació d'aquesta esmena en veu? (Pausa.) No hi ha cap objecció, per tant, podem passar a la votació d'aquesta esmena, que és una addició al text de l'apartat primer de l'article 67.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

L'esmena en veu, transaccional respecte a l'esmena que havia estat presentada pel Grup Centrista i el text del Dictamen, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents i substitueix, doncs, l'article 67, apartat 1, que figurava en el Dictamen.

Passem ara a votar l'apartat 2 de l'article 67 sobre el qual no hi ha cap esmena presentada, i a més a més, ja que no hi ha cap esmena, i si cap Grup parlamentari no hi té objecció, els articles 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80 i 81. Repeteixo, des de l'apartat segon de l'article 67, fins a l'article 81, inclusivament. No havent-hi objeccions, votem doncs tots aquests articles en bloc i naturalment els títols, el títol de la Secció Quarta intercalat en aquesta sèrie.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi cap vot en contra ni cap abstenció, que-

den aprovats per unanimitat dels presents l'apartat 2 de l'article 67 i tots els articles successius fins a l'article 81 inclusivament.

Passem ara a la discussió de l'article 82. A l'article 82 hi ha presentades diverses esmenes. Primerament, una esmena d'addició a l'apartat 1, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. (El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: La retirem.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. L'esmena número 36, d'addició a l'apartat número 1, queda retirada.

Després hi ha una esmena a l'apartat número 3 d'aquest mateix article, que havia estat presentada pels Diputats senyors Benet i Portabella i pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que entenem que queda decaiguda en virtut dels acords anteriors d'aquesta Cambra. Per tant, l'esmena 37 queda decaiguda. I finalment, hi ha presentada una esmena en veu, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, de la qual el senyor Secretari donarà ara lectura.

L'esmena modifica els apartats 1 i 3, i deixa intacte l'apartat número 2.

Un Sr. SECRETARI: Article 82.1: «Feta una votació, o el conjunt de votacions sobre una mateixa qüestió, cada Grup parlamentari i els Diputats no adscrits podran explicar el vot durant cinc minuts.»

Article 82, apartat tercer: «No s'admet l'explicació individual de vot, excepte en el cas dels Diputats no adscrits. El President, però, pot concedir de fer l'explicació individual de vot al Diputat que haurà votat en sentit contrari al seu Grup. No hi cabrà explicació de vot quan la votació haurà estat secreta o quan tots els Grups parlamentaris hauran tingut oportunitat d'intervenir en el debat precedent. Malgrat tot, i en aquest darrer cas, el Grup parlamentari que haurà intervingut en el debat i que de resultes d'això haurà canviat el sentit del seu vot, tindrà dret a explicar-lo.»

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup parlamentari té objecció al tràmit d'aquesta esmena en veu?

El Sr. VICENS: Senyor President, ens oposem que aquesta esmena sigui admesa a tràmit.

El Sr. PRESIDENT: D'acord amb les normes establertes per a aquest debat, havent-hi un Grup parlamentari que s'oposa a la tramitació, l'esmena no pot ésser tramitada.

Per tant, podem passar a votació l'article 82. Algun Grup parlamentari té objecció que es voti conjuntament o vol que es votin els apartats separadament? (Pausa.) El senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Separadament.

El Sr. PRESIDENT: Separadament. Molt bé. Aleshores, l'apartat primer i l'apartat tercer, que suposo que són els que el senyor Ribó desitja que es votin separadament; votem, doncs, l'apartat 1 i l'apartat 3 de l'article 82. (El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, abans de passar a la votació, segurament una qüestió d'ordre. Des de l'escó, senyor President. Nosaltres presentaríem la següent esmena en veu corresponent només a l'esmena en veu presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat

de Catalunya quant a l'apartat primer, tret de l'apartat tercer. És una nova esmena en veu només a l'apartat primer, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, em sembla que no cal que es llegeixi l'esmena en veu perquè... Bé, es pot tornar a llegir.

Un Sr. SECRETARI: Article 82, apartat primer: «Feta una votació, o el conjunt de votacions sobre una mateixa qüestió, cada Grup parlamentari i els Diputats no adscrits podran explicar el vot durant cinc minuts.»

El Sr. PRESIDENT: Jo voldria, per a il·lustració dels senyors Diputats, ja que ha estat un article sobre el qual no hi ha cap debat, recordar que ha estat aprovat l'apartat 4 de l'article 66, que diu el següent: «En els torns d'intervenció reservats als Grups, els Diputats no adscrits a cap Grup, si ho sol·licitaven a la Mesa abans dels debats, o al President durant aquests, podran intervenir en el Ple per a fixar la seva posició o per a explicar el seu vot en els debats d'especial relleu.» De manera que ja hi ha una possibilitat en debats d'especial relleu.

Algun Grup parlamentari té oposició que es trameti l'esmena en veu del Grup Socialista?

El Sr. VICENS: Senyor President, la citació que ha fet ara vostè, creiem que dona la possibilitat als Diputats no adscrits d'intervenir i explicar els vots. Si no tenen res més a dir, la podrien explicar.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, tornem a la situació anterior. *(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Qüestió d'ordre.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Pregaria el senyor President que les lectures de textos ja aprovats puguin ser il·lustrades per cada Portaveu que normalment segueix els debats, ja que podria entendre's, senyor President —nosaltres no ho entenem així, però podria entendre's—, que la lectura del senyor President ha pogut condicionar aquesta presa en consideració.

El Sr. PRESIDENT: Lamento la circumstància que dona lloc a la intervenció del senyor Martín, i, en efecte, potser té raó. En aquest cas, doncs, espero que el senyor Martín comprendrà que no hi ha hagut altra intenció que exposar simplement el que ja havia estat aprovat sobre la qüestió.

Bé, passem a votació de l'article 82: primerament els apartats 1 i 3, que havien estat objecte d'esmenes en veu.

Els Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que s'alcin.

Els Diputats que estiguin en contra del text del Dictamen?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Els apartats 1 i 3 de l'article 82, text del Dictamen, han estat aprovats per 92 vots a favor i 22 vots en contra.

Passem ara a votar l'apartat 2, en el qual no hi havia esmena, i, a més a més, si cap Grup parlamentari no hi té objecció, els articles 83... *(El senyor Ribó es posa dret per parlar.)*

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres, en aquest cas, demanàrem de fer una explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Explicació de vot. D'acord, senyor Ribó. El senyor Ribó té la paraula per a explicació de vot.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres vam explicar amb prou extensió ahir, perquè consideràvem que era una aberració en el Reglament d'aquesta Cambra, la figura del Diputat no adscrit en una Cambra que funcionarà basada principalment en els Grups parlamentaris, per tant deixant el Diputat no adscrit sense una protecció col·lectiva. S'ha imposat aquesta figura amb el nostre vot en contra, i nosaltres estem disposats a contribuir per millorar l'aberració, en la mesura que sigui possible, no oposant-nos, com hem fet fins ara, que es vagin presentant esmenes en veu a tràmit. Les presenten aquells que estan reconeixent explícitament el seu error, la seva improvisació, la seva forma d'esmenar el Reglament a darrera hora, fruit de compromisos polítics. És responsabilitat d'ells, però nosaltres, hi insistim, continuarem admetent esmenes a tràmit que millorin aquesta situació aberrant. Per això, hem presentat una esmena —l'hem presentat en veu, que no ha estat admesa per oposició precisament del Grup que ha portat la iniciativa, que ha arrossegat aquesta majoria parlamentària governamental a configurar el no adscrit i el dos com a mínim— que permetés utilitzar al no adscrit tres instruments elementals, i entre ells, el principal, el vot. Un vot que té sempre una significació, que cal explica-l amb paraules —la significació no s'explica només alçant-se o asseient-se. Els Diputats que estan en Grups parlamentaris la poden explicar a través del seu Portaveu. Els no adscrits no poden explicar com han votat d'acord amb el que acabem d'aprovar. No sabem què han votat i per què han votat, com han votat, els Diputats no adscrits. I que no se'ns digui que ja poden acollir-se a l'article 66, que en debats d'especial relleu podran intervenir. Perquè aquí es tracta d'explicar el vot, en cadascun dels articles, en el conjunt d'articles o temes, no a judici de ningú, sinó d'ells mateixos, quan creguin que han d'explicitar per què han votat. La Cambra de Catalunya no s'assabentarà molt sovint per què han votat Diputats de clara transparència democràtica. Per a nosaltres, la paradoxa és grossa quan el qui s'ha oposat al tràmit d'aquesta esmena és precisament el Grup que ha portat la iniciativa de la figura dels no adscrits. Aquí es demostra que no són Diputats d'igual categoria que els altres Diputats. Perquè s'admeten a tràmit esmenes que porten un acomboiament, una forma de domesticar el Diputat no adscrit, però quan posem la igualtat absoluta, explicació de vot com els altres, ens diuen que no. Volíem subratllar aquesta paradoxa. Nosaltres continuarem admetent a tràmit esmenes en veu, però ens abstindrem, perquè considerem que és responsabilitat dels qui han fet l'error, però en aquest cas volíem explicar per què hem votat en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per explicació de vot, el senyor Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he explicat des de l'escó que em semblava que

l'article 66 donava la possibilitat als Diputats no adscrits d'explicar el seu vot amb el tràmit únic d'avisar o la Mesa o el President, que decidirien. La intervenció que ha fet el Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya té per objecte, segons ha dit ell mateix, demostrar que no hi ha una igualtat entre els drets dels Diputats no adscrits i els drets individuals que tenim tots els Diputats d'aquesta Cambra. I ha volgut basar aquesta demostració en el fet que nosaltres no admetíem a tràmit la seva esmena en veu a l'article 82. Vull dir que l'article 82 no dona dret a explicar individualment el vot, ho diu en el punt 3, excepte quan un Diputat vota contra el seu Grup. A nosaltres ens sembla que donar dret sempre d'explicació de vot individual a Diputats no adscrits seria realment crear Diputats de dues categories: els Diputats no adscrits, que sempre podrien explicar el seu vot individual, i els altres Diputats, que només el podríem explicar quan votem contra el nostre Grup. Nosaltres estem per l'absoluta igualtat de dret entre els Diputats no adscrits i tots els altres Diputats d'aquesta Cambra. Però no que siguin afavorits amb privilegis que són excessius i superiors als que tenim individualment els altres Diputats. És en aquest sentit que hem demanat que no s'admetés a tràmit l'esmena en veu que ha proposat el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín.

Els Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres entenem que això que els Diputats no adscrits són iguals que els Diputats integrats en grups, bé, se'ns explicarà amb l'article 66, amb el 82 i amb la resta d'articles d'aquest Reglament. Això no és així. D'entrada. Per què hem votat nosaltres a favor del text? Hem votat perquè el text dona l'explicació de vot als grups. I en això, nosaltres hi estem a favor. Ens hauríem abtingut en la part d'esmena que afegia que també hi tindrien dret els Diputats no adscrits per les raons que ja hem dit en altres explicacions de vot. No ens hauríem oposat a la presentació d'aquesta esmena en veu, però donada l'oposició d'un Grup, segurament contravéu, però donada l'oposició d'un Grup, segurament contradictòria amb el fet que és qui més esmenes en veu presenta per aquest tema, hem intentat una altra esmena en veu transaccional, que a l'apartat primer donava la sortida de l'explicació individual de vot del no adscrit, que no és l'explicació individual de vot de l'apartat tercer, que és de l'individu o Diputat que vota de manera diferent al seu Grup, i per tant ha d'explicar-ho individualment. No li val l'explicació del seu Grup. I hem intentat que s'introduxi aquesta esmena en veu per abstenir-nos en ella i en el seu contingut. Perquè ho tornem a dir: nosaltres ens abstindrem a la votació de totes les esmenes en veu que tractin del tema dels no adscrits. Creiem que l'article 66 ha estat mal interpretat, car només es refereix als debats d'especial relleu i no té res a veure, per tant, amb l'explicació de vot de què es parla en l'article 82, genèrica i per a tots els debats. Hem votat, per tant, a favor del text perquè el text és bo per a aquest Reglament. Ens hauríem abtingut en la votació, si s'hagués escaigut que hagués estat admesa l'esmena en veu que parlava dels no adscrits, en el tema dels no adscrits. És aquest el sentit

del nostre vot favorable al text del Dictamen dels apartats 1 i 3 de l'article 82.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Cap altra explicació de vot? *(Pausa.)* Podem passar, doncs, a la votació dels altres apartats d'aquest article i en els quals no hi havia hagut esmenes. I després, si els senyors Diputats no hi estan en desacord, podríem votar, tot seguit, tots els articles a continuació fins al final d'aquest Títol. És a dir, votariem ara l'apartat 2 de l'article 82 i els articles 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89 i 90, de manera que acabariem el Capítol I d'aquest Títol. Cap objecció? *(Pausa.)*

Aleshores, els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'apartat 2 de l'article 82 i després per a l'article 83 i successius fins a l'article 90 que es posin drets.

Èls senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No hi ha cap vot en contra ni cap abstenció. Per tant, l'apartat segon de l'article 82 i els articles 83 i successius fins al final de Capítol I, és a dir, fins a l'article 90 inclusivament, queden aprovats per unanimitat dels presents.

Ara, senyors, em permetran d'aprofitar una de les poques ocasions que em queden de diversificar el meu lèxic i de dir que interrompem la sessió durant quinze minuts.

(La sessió s'interromp a un quart i deu minuts d'una del migdia i es reprèn a la una.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Comencem el Capítol II d'aquest Títol. Hi ha l'article 91, al qual no hi ha cap esmena, de manera que votarem aquest article i els títols del Capítol II i de la Secció Primera d'aquest Capítol.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 91 que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda aprovat l'article 91 per unanimitat dels presents.

Passem ara a la Secció Segona. Aquí hi ha l'esmena número 38, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que proposa d'alterar l'ordre sistemàtic, és a dir, canviar l'ordre de l'apartat segon i de l'apartat primer d'aquesta Secció. Per a la defensa de l'esmena, té la paraula el representant del Partit Socialista Unificat.

El Sr. VALENTÍN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados: la enmienda que en nombre del Partit Socialista Unificat de Catalunya se somete a la consideración de esta Cámara es una enmienda que, en principio, formalmente, es de orden sistemático, pero que, en realidad, es algo más que sistemático porque está llena de un contenido político muy importante. Nosotros proponemos que l'Apartat Segon, «De les proposicions de llei», se coloque en primer lugar y lo que era antes el Apartat Primer pase a ser Segon. Es decir, proponemos, concretamente, que el tratamiento reglamentario de las proposiciones de ley se anteponga al tratamiento reglamentario y parlamentario, por supuesto, de los proyectos de ley.

Nosotros creemos que hay múltiples razones que abonan este cambio. En primer lugar, existirían unas razones de lógica democrática estricta. Digo estricta porque

no es que consideremos que colocar primero los proyectos de ley y después las proposiciones de ley sea antidemocrática, pero sí decimos estricto porque en realidad se correspondería con una relación de los sujetos de la acción política en relación con la proximidad del mandato que les ha sido otorgado por el pueblo. En este sentido, nosotros creemos que los sujetos activos de la acción política que tienen un mandato popular más próximo son precisamente los Diputados, y que la iniciativa legislativa que correspondería al Consell Executiu sería de otros sujetos de la actividad política cuyo mandato sería un mandato de segundo grado, evidentemente también democrático, pero de segundo grado, es decir, la elección del Parlament que ha determinado quién es el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Esta sería una de las razones. Pero después de estas razones, existen razones de lógica estatutaria. Efectivamente, en el Estatut d'Autonomia de Catalunya encontramos, en el artículo 29, del Títol Segon, al ser descritas las instituciones de la Generalitat de Catalunya, se dice: «La Generalitat està integrada pel Parlament, el President de la Generalitat i el Consell Executiu o Govern.» Es decir, que la institución que primeramente se menciona en el artículo 29 de l'Estatut es precisamente el Parlament. Por tanto, por una congruencia, por una correlación, por una consecuencia, lo lógico sería que el tratamiento de la iniciativa legislativa que corresponde al Parlament se colocará prioritariamente con un símbolo de preminencia en el Reglament que estamos discutiendo.

Pero es que además, y soy consciente de que este argumento es un argumento de mayor lejanía, de menor proximidad, de menor contundencia, se dice en el apartado segundo del artículo 29 de l'Estatut d'Autonomia que «les lleis de Catalunya ordenaran el funcionament d'aquestes institucions d'acord amb la Constitució i el present Estatut». Es evidente que las leyes de Cataluña, en un sentido técnico, tendrían que ser aquellas normas «erga omnes» y que el reglamento de un Parlamento no es realmente una norma «erga omnes», pero es una ley interna, y en este sentido, al ser una ley interna, es también una ley de Cataluña. Por tanto, y repitiendo efectivamente que éste es un argumento de mayor lejanía, también había que tener en cuenta que habría una mejor correspondencia con este mandato del artículo 29 si se colocaran en primer lugar el tratamiento reglamentario de las proposiciones de ley y a continuación el tratamiento reglamentario de los proyectos de ley.

Pero además de esto —que es evidente y que además se desarrolla en el Capítol I del Títol segon de l'Estatut, cuando habla primero del Parlament y después habla del resto de las instituciones, es decir, del President de la Generalitat i del Consell Executiu, lo cual ratifica el argumento que acabo de decir —además de estos argumentos formales, aunque también institucionales, por supuesto, hay argumentos de fondo. Estos argumentos de fondo derivarían de que si alguna institución hoy, por mandato imperativo de l'Estatut, que está absolutamente legitimada para el ejercicio de la potestad legislativa es el Parlament. La potestad legislativa, nos dice el artículo 30 de l'Estatut, corresponde al Parlament. Se puede argumentar que la potestad legislativa no queda contradicha por

el hecho de que el Reglament tenga la estructura que tiene actualmente, toda vez que, en definitiva, lo que sale del Parlament son leyes, bien sean por iniciativa del Parlament mismo, bien sean por iniciativa del Consell Executiu. Pero nosotros entendemos que potestad legislativa significa esto, evidentemente, pero también significa el sujeto primario, el sujeto preeminente, el sujeto prioritario de la potestad legislativa, que comprende la iniciativa y la elaboración y la aprobación de las leyes, pero primero la iniciativa tendría que ser del Parlament. Este argumento viene a su vez reforzado por el hecho de que en el propio artículo 30, y esto es una innovación que nos parece francamente importante de l'Estatut d'Autonomia, al Parlament se le confiere, no solamente una función de cámara legislativa, que ésta es su función preeminente, sino una función de impulso y control de la acción política y de gobierno. El impulso y el control se pueden ejercer de diferentes maneras, e incluso hay un capítulo del Reglament que estamos discutiendo que habla del impulso y se refiere a una serie de mecanismos parlamentarios entre los cuales no están, precisamente, las proposiciones de ley. Pero nosotros entendemos, y creemos que es de una lógica aplastante, que la forma más elevada de ejercitar el impulso de la acción del Gobierno es el ejercicio de la iniciativa legislativa, es la traducción de la labor del Parlament en normas de carácter general, en leyes que después, naturalmente, es al Consell Executiu al que corresponde su ejecución y su gestión, su traducción en gestión política y administrativa. Estos argumentos nos parecen absolutamente fundamentales y absolutamente consecuentes y correlativos con lo que dice el Estatut. Pero, además, habría un argumento de la propia lógica interna del Reglament. Hace unos momentos, no se si llegan siquiera a minutos, acabamos de aprobar un artículo del Reglament que dice exactamente que «la iniciativa legislativa davant del Parlament correspon:

Primer: Als Diputats, d'acord amb allò que estableix aquest Reglament.

Segon: al Consell Executiu o Govern.

Tercer, quart, etc». No se comprende, desde un punto de vista sistemático, meramente técnico, que a continuación, cuando en la Secció Segona se trata «Del procediment legislatiu comú» y en el Apartat Primer de la Secció Segona «Dels projectes de llei», no se establece precisamente que las proposiciones de llei sean tratadas en primer lugar, porque éste es el mecanismo de iniciativa legislativa que se corresponde exactamente con el punto primero del artículo 91 que acabamos de aprobar.

Por todas estas razones, desde un punto de vista sistemático, pero también desde un punto, como he dicho anteriormente y ahora resumo, de lógica democrática estricta, desde un punto de vista de lógica estatutaria, desde un punto de vista de coherencia interna del Reglament que estamos discutiendo, nosotros pedimos a la consideración de esta Cámara y solicitamos la aprobación consecuente de la alteración sistemática de los Apartats Primer y Segon de la Secció Segona del Capítol II del Títol IV de este Reglament en un sentido invertido, que coloca en primer lugar el tratamiento reglamentario de las proposiciones de ley y en segundo lugar el de los proyectos de ley.

Nada más. Muchas gracias, señor President.

El Sr. PRESIDENT: Per un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, señores y señores Diputats, nosaltres mantenim el text del Dictamen de la Comissió, és a dir, els projectes de llei en primera posició i les proposicions de llei en segona posició pels motius que aquí diré.

L'argument del senyor Valentín, quan parla de l'article 29 i que en les institucions de Catalunya que componen la Generalitat, Parlament hi ve en primer lloc, abans que el President i el Consell Executiu, i això per justificar l'alteració d'ordre del Reglament que estem debatent i aprovant, ens sembla que és una mica massa rebuscat, perquè, efectivament, el Parlament ve al davant, no solament per la seva potestat legislativa, no solament per la iniciativa legislativa que aquí s'exerceix, sinó, en definitiva, perquè el President de la Generalitat i el Consell Executiu surten d'aquest Parlament. Per tant, crec que aquest argument no té res a veure amb el tema que estem tractant, que és un tema d'iniciativa legislativa, típicament.

Quan parla també de la potestat legislativa del Parlament, jo diria que aquesta potestat legislativa, tant es manifesta en projectes com en proposicions, perquè tant els projectes com les proposicions només tenen validesa quan les aprova el Parlament, per tant això és indiscutible. Aquí estem tractant d'un tema d'iniciativa legislativa. Pel que fa a l'argument que dona també el senyor Valentín de l'article 32, apartat sisè, de l'Estatut d'Autonomia, que diu que «la iniciativa legislativa correspon als Diputats, al Consell Executiu o Govern», aquesta ordenació queda perfectament recollida en l'article 91 que acabem d'aprovar d'aquest Reglament que reproduïx exactament l'ordre de l'Estatut d'Autonomia.

I després entrem en el tema de la Secció Segona d'aquest Capítol II, que estem debatent, que tracta del procediment legislatiu comú. I aleshores aquí entrem en un ordre diferent de tractar primer els projectes de llei i després les proposicions de llei. I això, per quins motius? En primer lloc, perquè el Consell Executiu, que com he dit abans surt d'aquest Parlament, surt d'aquí amb el mandat de fer una política determinada, una política determinada que, a més a més, es basa en una majoria d'aquesta Cambra, i aquesta política es realitza també, i d'una manera fonamental, d'una manera essencial, a través de la iniciativa legislativa i de la presentació en aquesta Cambra, per al seu debat, per a la seva esmena, per al seu rebuig o per la seva aprovació, de projectes de llei. Perquè aquesta és la manera que té el Consell Executiu, sorgit d'aquest Parlament, de realitzar la seva política. Aquests són els arguments de caire polític o de caire jurídic. Però és que, a més a més, hi ha una sèrie d'arguments de caire pràctic que tenen aquí una gran importància. Jo, en una intervenció d'ahir, vaig parlar una mica de la gran importància que tenen en el món democràtic occidental els projectes de llei sobre les proposicions de llei. I aquest és un fet de qual hi ha molts estudis, i un d'ells del professor Pitarch —present en aquesta sala— en el seu estudi de la Generalitat de la República,

quan ens diu que, de cent trenta-tres lleis que va aprovar el Parlament de Catalunya, el noranta-quatre per cent corresponien a la iniciativa governamental. Però és que, a més a més, ahir es van esmentar molts autors, i avui jo voldria parlar de l'autor Colliard, que ha fet un estudi exhaustiu de la «producció legislativa», en diu ell exactament amb aquestes paraules —que el Parlament no deixa de ser una Cambra de producció legislativa—, de tots els Parlaments democràtics occidentals, que evidentment són els que ens interessa avui estudiar, i arriba a la conclusió, que jo ja apuntava ahir, que el noranta o el noranta-cinc per cent de la iniciativa legislativa ve a través de projectes de llei que presenta l'Executiu al Legislatiu, i que el Legislatiu, evidentment, debat i esmena o rebutja. Hi ha una sèrie de dades que es poden donar: a la República Federal Alemanya, en els vint últims anys, el 76 per cent de les lleis aprovades són d'origen governamental. A Àustria, el 85 per cent. En un país com els Països Baixos, això arriba fins al 99 per cent, i a Dinamarca, al 98 per cent. Fins i tot en un país que fa les preferències del senyor Valentín en matèria política, i que també comparteixo en molts aspectes, com és Itàlia, aquesta iniciativa governamental supera el 60 per cent, i és el més baix de tota l'Europa Occidental, però de totes maneres supera el 60 per cent. A França, aquest percentatge és elevadíssim, de més del 70 per cent, tant en la quarta República, que era un sistema més purament parlamentari i més fraccionat des del punt de vista partit, com en la cinquena República. Perquè una cosa que també hem de veure és que aquests percentatges no varien en funció de la concentració de parlaments en majoria i minoria, no varien en funció d'altres Parlaments que tenen un sistema de partits molt fraccionats, que tenen unes majories canviant, fluctuants, inestables o que, fins i tot, tenen un govern de minoria. En aquests països, com és el cas dels Països Baixos i de Dinamarca, curiosament, fins i tot, aquest percentatge de projectes que vénen de l'Executiu és encara més elevat i arriba, com deia abans, al 99 per cent o al 98 per cent en el cas dels Països Baixos i de Dinamarca respectivament.

Per tant, aquests són uns motius d'ordre pràctic que fan que realment els Parlaments occidentals treballin fonamentalment sobre la base de projectes de llei que presenta l'Executiu i, per tant, és normal que en el Reglament tractem d'una manera exhaustiva, en primer lloc, del tema dels projectes de llei, i que després es tracti del tema de les proposicions de llei en tres articles, simplement, en el 104, 105, i 106; el 104 i el 105 que marquen les qüestions específiques que té per a la seva tramitació la proposició de llei que ha de ser presa en consideració pel Ple, i després l'article 106, que fa simplement una referència en el tractament que tenen els projectes de llei. I això ens sembla lògic perquè els projectes de llei representen normalment, no ho sabem en aquest Parlament, però normalment, a tota l'Europa occidental, percentatges altíssims de l'activitat legislativa dels Parlaments.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Valentín desitja fer ús del torn de rectificació? (Pausa.) El senyor Valentín té la paraula.

El Sr. VALENTÍN: Señor President, señoras y señores Diputados, con todos los respetos, y con el gran aprecio que tengo al Diputado señor Macià Alavedra, a mí no me han convencido los argumentos que ha dado al evacuar su turno en contra de la enmienda que presenta mi Grupo parlamentario. Él ha dividido los argumentos en argumentos, digamos, de orden técnico-jurídico y otros argumentos prácticos. Los argumentos de orden técnico-jurídico, la verdad sea dicha, es que, claro que estamos hablando efectivamente de iniciativa legislativa, pero yo he dicho en la intervención inicial que yo entendía que la potestad legislativa comprendía, de una parte, la iniciativa legislativa y, de otra parte, por supuesto, la elaboración y la aprobación de las leyes. Por tanto, yo creo que realmente esto en absoluto contradice de una manera efectiva, de una manera convincente lo que yo he dicho en mi intervención inicial. Insisto, iniciativa legislativa es una de las partes de ese abanico de facultades parlamentarias que comprende el término genérico, la categoría jurídico-constitucional, jurídico-parlamentaria de iniciativa legislativa.

Pero es que, además, cuando se ha referido a los argumentos prácticos, la verdad es que yo calificaría estos argumentos, de argumentos meramente cuantitativos, y a mí no me convence. A mí, el hecho de que efectivamente, ya sé que esto es así, yo ya sé que la mayoría de las leyes han sido iniciadas a virtud de un proyecto de ley, es decir, de una iniciativa del Gobierno, iniciativa del Consell Executiu, en este caso. Pero esto, esto es un argumento cuantitativo y no cualitativo, que no contradice los principios, en absoluto, porque aunque esto sea así y siga siendo así, la verdad es que no queda en absoluto contradicho el que nosotros hagamos esta enmienda que, insisto, como dije al principio, es una iniciativa en la que coloque, mediante un reflejo consecuente en el Reglament de este Parlament que estamos discutiendo, la preminencia que tiene como sede especialmente legitimada de la potestad legislativa precisamente al Parlament, independientemente después de que de cien leyes, pongamos como número, pues noventa sean de iniciativa del Gobierno y 10 sean de iniciativa del Parlament.

Esto por un lado, pero, aparte de esto, es que incluso, esta constatación, el señor Macià Alavedra no ha hecho una valoración de ella, ha hecho una constatación fáctica, pero no valorativa. ¿Qué significa esto? Pues significa un acrecimiento de los poderes ejecutivos en detrimento de los poderes legislativos con todo lo que esto supone. Y no es que esté ahora postulando un gobierno asambleario, un gobierno de convención, no, no es esto exactamente, es sencillamente que, por la vía de la potenciación exhaustiva de los poderes ejecutivos, se va en detrimento de los órganos legislativos, de los órganos de control, se va en definitiva, en un proceso largo, pero que seguramente tendríamos que cortar en detrimento de la propia democracia.

Esto, en realidad, cuando él mencionaba el libro del señor Pitarch, letrado ilustre, ilustrado de este Parlament, la verdad es que esto sí que lo dice Pitarch, pero también es que concluye que esto, lo que manifiesta es esta tendencia universal, en mi opinión, recusable, del detrimento del Parlamento y la potenciación exagerada que

rompe el equilibrio de los poderes e incluso lejanamente puede romper la propia división de poderes, que supone una potenciación en este sentido de los poderes ejecutivos. Realmente, por este camino, yo considero que el destino de los Parlamentos... y el Parlamento francés que ha citado el señor Macià Alavedra es uno de los ejemplos más claros, porque él citaba también como argumento como era el Parlamento francés en la IV República, pero en la IV República el Parlamento francés realmente era un Parlamento efectivo que ejercía un verdadero protagonismo en la escena política de Francia. En cambio, la verdad es que la Asamblea Nacional francesa, y no digamos el Senado, en la V República francesa, se han convertido en meras Cámaras de registro, en meras Cámaras de registro, es decir, Cámaras que, pasivamente, reciben la iniciativa del gobierno que después discuten, que incluso, con este ejercicio continuado y casi exclusivo de la iniciativa por parte del gobierno, termina con que hasta la propia función de discusión de elaboración de las leyes decae, y se convierten, insisto, en meras Cámaras de registro.

Yo no tengo nada más que decir, insisto y vuelvo a lo que decía al principio, los argumentos del señor Macià Alavedra no me convence, yo creo, además, que en absoluto puede quedar coartada la acción del Consell Executiu por el hecho de que protocolariamente, y no quiero dar a la palabra protocolario, en este caso, un sentido peyorativo, se coloque en primer lugar las proposiciones de ley, y tampoco hay ningún inconveniente en que, y ahora recuerdo un argumento que también él daba, que decía que puesto que los proyectos de ley resulta que son los más numerosos, regulemos, por así decirlo, como procedimiento tipo el de los proyectos de ley. Yo diría que esto no tiene ninguna importancia, realmente se pueden colocar primero las proposiciones de ley, regular exhaustivamente el trámite de las proposiciones de ley, y después, en estos 4 o 5, los artículos que hagan falta, se regulen los proyectos de ley. Yo le diría al señor Macià Alavedra, que es letrado en ejercicio, que por ejemplo, en el derecho procesal civil, el procedimiento tipo es el procedimiento de mayor cuantía, y, como muy bien sabe el señor Macià Alavedra y todos los letrados aquí presentes, son los menos, los muy menos, los procedimientos judiciales que se tramitan por un procedimiento de juicio declarativo de mayor cuantía, y sin embargo es el procedimiento tipo, la mayoría son juicios ejecutivos incidentes o menores cuantías, etc., y, sin embargo, el procedimiento típico, el que abre el pórtico de los juicios declarativos, es el juicio de mayor cuantía. Nada más, muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra vol rectificar? (Pausa.) El Senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per dir que jo també he escoltat amb molt d'interès les argumentacions del senyor Valentín, però que tampoc no m'han convençut. Jo crec que, a més a més, el senyor Valentín en aquesta segona intervenció ha entrat en un tema de crítica al parlamentarisme occidental, en el qual segurament té raó en molts aspectes, però que no és aquest el tema que estem aquí debatent. No estem debatent el tema de com fun-

ciona la democràcia occidental i el parlamentarisme, sinó de canviar l'ordre entre projectes i proposicions, i això crec que és un tema que no afecta aquests grans conceptes, segurament molt dignes d'estudi, que el senyor Valentín aquí ha exposat.

D'altra banda, la seva argumentació que aquest ordre que posem de projectes abans que proposicions representa posposar el Parlament, ha dit ell; el Parlament té potestat legislativa, totalment d'acord, però el Parlament té potestat legislativa sobre tot, sobre els projectes de llei i sobre les proposicions de llei, per tant, aquest no és un argument.

Estem parlant de l'ordre entre projectes i proposicions, i sobre els projectes i sobre les proposicions té potestat, evidentment legislativa, el Parlament, perquè el Parlament ha d'aprovar projectes i proposicions. Potestat legislativa que, com ha definit aquí el senyor Valentín, consisteix en l'elaboració i l'aprovació de les lleis, de les lleis, de totes, vinguin per un canal o vinguin per l'altre vinguin per projecte o vinguin per proposició, o sorgeixin, com aquest mateix Reglament, de la mateixa Cambra.

Jo crec que en la seva exposició hi ha hagut una confusió entre Parlament i Grups parlamentaris, que és un altre tema. Les proposicions de llei ens vénen dels Grups parlamentaris i es comencen a tramitar quan el Parlament, que és el que representa tot el poble de Catalunya, fa seves aquestes iniciatives que vénen de cada un dels Grups parlamentaris.

Per tant, per tots els motius ja exposats en la primera intervenció i en l'altra, nosaltres mantenim el Dictamen de la Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el torn de paraules en la discussió de l'esmena, passem a votar l'esmena número 38 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 67 en contra i 31 abstencions.

Anem ara a votar, doncs, el Dictamen nou en l'ordre del seu text, més pròpiament que el text, ja que no hi ha variació, de manera que votem si l'ordre establert en el Dictamen és l'ordre acceptat pel Ple.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre. Al meu entendre, senyor President, rebutjada aquesta esmena, la votació, tal com l'hem feta en el curs d'aquest debat, dels articles corresponents, comportarà l'acceptació del títol de la secció corresponent. Per tant, pensem que no cal tornar a votar, i ho dic per estalviar una votació.

El Sr. PRESIDENT: Això serà cert si és que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat no hi té inconvenient.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres hi tenim inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Hi té inconvenient. En aquestes condicions, doncs, com ja havia anticipat, procedeix que votem separatament. De manera que votem ara, doncs,

la integritat del Dictamen en el sentit de la integritat del seu ordre. Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El Dictamen ha quedat aprovat per 67 vots a favor, 21 en contra i 33 abstencions.

Passem ara a l'article 92, al qual no hi ha presentada cap esmena. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No havent-hi vots en contra ni abstencions, l'article 92 queda aprovat per la unanimitat dels presents.

A l'article 93 hi ha presentada una esmena en veu del Grup d'Esquerra Republicana. Prego el senyor Secretari que vulgui llegir-la.

Un Sr. SECRETARI: Addició al final del punt tercer de l'article 93: «Només poden ésser presentades pels Grups parlamentaris o per un Diputat amb la signatura de quatre membres més de la Cambra.» L'afegit és: «Només poden ésser presentades pels Grups parlamentaris o per un Diputat amb la signatura de quatre membres més de la Cambra.» A l'article 93, al final del punt tercer. (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun Grup parlamentari que objecti la presa en consideració en tràmit d'aquesta esmena? (Pausa.) No havent-hi cap Grup parlamentari que l'objecti, l'esmena és acceptada a tràmit i el Grup esmenant pot defensar-la.

El Sr. VICENS: Només des de l'escó, senyor President. L'objecte d'aquesta esmena és fer coherent el text d'aquest article amb la figura del Diputat no adscrit.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre per a aclariment d'esmena. Són dues qüestions: una, tinc la impressió que aquí no es parla de Diputats no adscrits, tinc la impressió que és genèric. Llavors, cinc membres del nostre Grup parlamentari, per exemple, podrien presentar una esmena a la totalitat. Primera qüestió —la qual cosa ens congratula, a més.

Segona qüestió: el número de quatre, aquí, ara, ja no és cabalístic, perquè sembla que ahir ho era el nombre de Grups parlamentaris. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vicens per a la rectificació.

El Sr. VICENS: Evidentment, fa referència a tots els Diputats, però tots els membres de la Cambra són conscients de quina era la intencionalitat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Sí, des de l'escó, senyor President. Nosaltres, en escoltar la lectura d'aquesta esmena en veu, li donàvem una altra interpretació. Si les proposicions de llei poden ser presentades per un Grup parlamentari, però, a més, per un Diputat amb la signatura de quatre membres més de la Cambra, creiem que la congruència es buscava aquí; és a dir, si un més quatre, és a dir, cinc, poden presentar una proposició de llei, sembla congruent que puguin presentar esmenes a la totalitat o a un projecte de llei. De manera que potser la congruència és aquí.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Capdevila, pel seu aclariment, que em sembla de bon sentit. I, si no hi ha altres paraules sobre la qüestió, podem passar directament a la votació de l'esmena. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena d'addició al final del punt 3 de l'article 93, que ha presentat Esquerra Republicana, poden alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena queda aprovada per 98 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions. *(Pausa.)*

Passem ara a l'article 94, que és un article que... Ah, no, perdó, ara cal aprovar el text del Dictamen de l'article 93, en efecte. Aleshores, aquesta esmena, havent estat una esmena d'addició, l'addició ha quedat aprovada; aleshores, passem a votació la totalitat del text del Dictamen, tots els diversos punts d'aquest article 93. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que s'alcin.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen per a l'article 93 ha estat aprovat, amb la restricció que ja hi ha hagut anteriorment amb una addició aprovada. La resta ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem ara, doncs, de veritat, a l'article 94, que té quatre apartats, i en el qual han estat presentades esmenes a tots ells. Comencem, doncs, les esmenes, apartat per apartat. De totes maneres, l'esmena a l'apartat número 1, a l'apartat número 2 i a l'apartat número 3 del Grup Socialista, estan interrelacionades entre elles, de manera que suposo que el Grup Socialista no tindrà inconvenient a defensar-les conjuntament. Quant a les esmenes a l'apartat número 2 i a l'apartat número 4 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, també crec que estan interrelacionades i, per tant, també suposo que podran ser defensades conjuntament. Té la paraula, doncs, un representant... el senyor Clotas, del Grup Socialista, per a defensar les esmenes als apartats número 1, número 2 i número 3.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria, si el President m'ho permet, que en la nostra defensa d'aquest article vagi implícita també la de l'article 105, donat que la nostra esmena va totalment relacionada amb el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt d'acord i agraint-ho.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Bé, el contingut de la nostra esmena és per a modificar el text del Dictamen de la Ponència, relatiu a les esmenes, a projectes de llei que comportin augments de crèdit o disminució d'ingressos en els projectes de llei. El Dictamen diu que aquestes esmenes, per a ser tramitades, requeriran la conformitat del Consell Executiu, i aquesta és, per tant, la repetició, en els punts 2 i 3 d'aquest mateix article. Nosaltres considerem, creiem, que això és competència del Parlament, i per aquests motius esmenem aquest text oposant-hi la consideració perquè siguin tramitades per la Comissió de Pressupostos del Parlament, que en aquests moments rectificaria el títol per no haver estat aprovades en aquells moments encara les comis-

sions definitives del Parlament, i lògicament seria la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos del Parlament. I volem fer constar, per a la defensa d'aquesta esmena, que, en nom del nostre Grup, considerem que aquest punt és d'extraordinària importància —creiem— en la part procedimental i en la de contingut pel que fa referència, o el que afecta, o la interpretació que podria afectar la plena sobirania del Parlament. I aquesta és la intencionalitat de la nostra esmena, per aclarir taxativament el principi de sobirania del Parlament.

A l'Estatut, l'article 49 diu que el Parlament examina, esmena, aprova i controla el pressupost. Doncs nosaltres considerem que és, per tant, el Parlament el qui ha d'exercir les primeres mesures tutelars sobre els interessos d'aquest pressupost, encara que sigui el Consell Executiu qui l'elabori, qui l'executi i qui l'apliqui, donat que si és el Parlament el qui aprova aquest pressupost, és patrimoni, per tant, del Parlament, i és el Parlament qui ha de vetllar, a través de les seves estructures de funcionament, a través de les Comissions, perquè el pressupost sigui hipotèticament esmenat sempre que respongui a raons, a motius raonats. I això no impedeix gens ni mica que el Consell Executiu exerceixi també, tanmateix, aquest dret de vetllar per la integritat inicial del pressupost elaborat, i per aquest motiu contemplem que en l'apartat 4, que no esmenem, de l'article del Dictamen, diu: «En el supòsit que no s'haguessin aplicat les previsions dels dos apartats precedents, en qualsevol tràmit de les esmenes referides a l'apartat 1, el Consell Executiu podrà adreçar-se al Parlament posant en qüestió el caràcter modificatiu del pressupost vigent.»

I no l'esmenem, per deixar un últim recurs d'un toc d'atenció del Consell Executiu per quan no s'hagin contemplat els tres apartats precedents, on la Comissió corresponent del Parlament, la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos, hagi dictaminat o no la procedència de portar a tràmit unes esmenes que comporten augments de crèdit o disminució d'ingressos.

No neguem, per tant, en cap moment, aquest dret que també té el Consell Executiu. Faré un esment, freqüentment utilitzat en aquesta Cambra, de dret parlamentari comparat, i faré un esment perquè en aquest punt el dret comparat il·lustra i aclareix llargament quina és la posició dels diferents Reglaments de les Cambres de Representants de països occidentals esmentats constantment en aquesta Cambra. I començaré pels que ahir i aquest matí, tanmateix, el Diputat Macià ens exposava com a model a seguir per al procediment reglamentari d'aquesta Cambra: els països nòrdics. Efectivament, els quatre països nòrdics contemplem la fórmula de la manera com nosaltres ho proposem en la nostra esmena, i els Països Baixos així mateix, i Àustria així mateix, i la Cambra de Diputats d'Itàlia així mateix, fins i tot la Cambra de representats del Bundestag, encara que amb alguns matisos, contempla la mateixa fórmula que nosaltres proposem en la nostra esmena.

Nosaltres entenem que el Consell Executiu no pot ni ha, ni tan sols pot semblar que fiscalitza la iniciativa de les Comissions del Parlament. Perquè això es pot interpretar, o es podria interpretar, cosa que jo no faig ara aquí, com un instrument per a sobtar la iniciativa legisla-

tiva, la legítima iniciativa legislativa de les Comissions. Però és que, a més, hi ha una norma bàsica, també ahi assenyalada per un Diputat d'aquesta Cambra, i és que en el si de les Comissions es contempla la correlació de forces del plenari del Parlament i, en conseqüència, en la primera Comissió on s'elaborin les esmenes que puguin comportar augments de crèdit o disminució d'ingressos, ja hi té majoria el partit del Govern representat en el Parlament, i en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost continua tenint aquesta majoria el partit del Govern en aquest Parlament, i, en conseqüència, en el plenari té majoria el partit del Govern en aquest Parlament. És, doncs, que per una qüestió de control tampoc no és que sigui el Consell Executiu, o així ho interpretem en principi, qui dictamini el procediment per a admetre-les o no admetre-les a tràmit.

El senyor Macià Alavedra, i torno a esmentar-lo amb cortesia, ens deia fa un moment, i també ahi, que un noranta per cent de la tasca parlamentària es deriva dels projectes de llei, en l'examen, les esmenes o el rebuig que en fan els Grups parlamentaris en les Comissions. Bé, en aquest cas, almenys no és així, perquè no se li admet esmena en aquest cas. No se li admet, i ha d'admetre un altre cop la conformitat del Consell Executiu, que és qui elabora el primer projecte de llei, per dictar únicament si procedeix o no procedeix passar-les a tràmit. Nosaltres creiem que això pot ser enfrontar, i d'una manera probablement gratuïta, el Consell Executiu amb la iniciativa legislativa de cada una de les Comissions d'aquesta Cambra. I és per aquest motiu, per lògica de funcionament, per claredat en la sobirania d'aquest Parlament, per dret comparat, en últim terme, que nosaltres proposem aquesta fórmula, que siguin les mateixes Comissions, que sigui el mateix Parlament, o la Comissió adequada en aquest sentit, qui pugui dictaminar si és o no és procedent elevar a tràmit aquestes esmenes que comportin augment de crèdits o disminució d'ingressos.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra a les esmenes socialistes? *(Pausa.)* El senyor Alavedra

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, si fos possible, preferiria fer un torn en contra després de les esmenes del Grup del PSUC, si és possible.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha cap altre Grup parlamentari que vulgui parlar en contra ara, doncs? *(Pausa.)* D'acord. Aleshores, té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, també volem fer esment, i acumular-les, de les esmenes en l'article 94, punts 2 i 4, que tenim presentades, junt amb l'article 105, punt 2, l'esmena 49, que creiem que toca el mateix tema de fons que les esmenes del 94, fent l'excepció que jo intervindrè únicament en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya en el que fa referència als temes que afecten les possibles modificacions pressupostàries, ja que queda el tema concret de la presa de consideració, que serà defensat pel nostre Grup quan arribi l'article 105, que és un altre tema dins d'aquest mateix apartat.

El motiu pel qual nosaltres hem presentat aquestes esmenes és, bàsicament, un tema de congruència política i

un tema d'eficàcia parlamentària. De congruència política perquè, com avui s'ha repetit en alguna altra intervenció, l'article 30 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya diu que «El Parlament representa el poble de Catalunya i exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos, impulsa i controla l'acció política i de govern». Pensem que aquest article podria entrar en contradicció amb el text que se'ns proposa en el Reglament, que, per tant, podria caure en antistatutarietat. I per què? Perquè si l'aprovació dels pressupostos és una potestat d'aquesta Cambra, i aquesta Cambra pot modificar els pressupostos com a mínim una vegada l'any, que és quan els discuteix, i d'això, em sembla que ningú no en té dubtes, i normalment la pràctica parlamentària fa que els pressupostos que presenta inicialment el Consell Executiu siguin modificats per aquesta Cambra, nosaltres pensem que és el Parlament, per tant, qui determina el contingut final dels pressupostos de la Generalitat i que no té sentit que això sigui únicament un cop l'any i no en altres casos que siguin justificats, com després parlaré. Un pressupost, d'altra banda, que és únicament l'expressió comptable d'un programa polític, i si és el Parlament el que ha d'impulsar —es diu— l'acció política i de govern, que vol dir un programa polític, i, a més, ha d'aprovar els pressupostos, nosaltres pensem que és un tema fonamental que la iniciativa també pugui estar en el Parlament. El Parlament, per tant, no ha de tenir limitacions per a tirar endavant aquesta iniciativa, limitacions que en aquest cas hi posaria el Consell Executiu. Per això, per aquest tema que ens sembla fonamental de congruència política, nosaltres demanàrem que s'aprovés la nostra esmena.

Però també perquè som en una etapa de transitorietat en les finances de l'autonomia de la Generalitat autonòmica. Som en una etapa en què —possiblement ens quedin cinc anys, i és d'esperar que menys— hi haurà un traspàs de transferències que condicionaran també la constitució d'aquestes finances, que nosaltres encara tindrem de manera transitòria durant aquest període. Durant tot aquest període, per tant, els pressupostos que cada any hagi de fer la Generalitat —i els d'aquest any, que han estat una pròrroga dels de l'any passat, que discutirem en el proper plenari, en què s'ha hagut de fer un suplement de crèdit i s'ha hagut de demanar un crèdit extraordinari, en són una mostra—, seran forçosament atípics. Perquè durant el transcurs de l'any, òbviament, podran arribar noves transferències que aniran modificant, per tant, el pressupost global de la Generalitat, que, com les senyores Diputades i els senyors Diputats saben molt bé, no és únicament el pressupost «stricto sensu» del que en diem avui la Generalitat, sinó que també s'hi han d'afegir les transferències, s'hi han d'afegir els pressupostos de les Diputacions, etc. Pressupostos, per tant, complexos, oberts, no tancats, que poden sofrir modificacions importants durant l'any —i aquest any hem tingut una mostra d'això i encara segurament, a causa de les possibles noves transferències, que esperem que n'hi haurà més—, pressupostos que es modificaran i que, doncs, no es poden considerar tancats. Hi ha el tema de les transferències, hi ha el tema dels impostos cedits, que contempla l'article 44.2 de l'Estatut en relació amb la Transitòria Sisena, el tema de les subvencions a càrrec

dels pressupostos de l'Estat, que han de ser una font important també de finançament de la Generalitat, el tema del rendiment de la millor gestió dels pressupostos que recapti la Generalitat, etc. Per tant, nosaltres pensem que, en aquesta etapa transitòria de les finances autonòmiques, el pressupost és un document que queda forçosament obert, que sofrirà modificacions durant l'any i que no pot ser el pressupost una limitació a iniciatives que puguin sortir d'aquest Parlament. Problemes que seran greus, com els que plantegin la lluita contra l'atur, la reconversió industrial i molts altres que podríem dir, i poden quedar guillotinades simplement perquè es pugui adduir que això modifica un pressupost que s'ha aprovat ics mesos abans.

I nosaltres diríem encara més. Que en aquesta etapa de consolidació de la Generalitat, i seguint per analogia l'article 64 de la Llei General Pressupostària, «quan hagi de fer-se alguna despesa que no pugui retardar-se fins a l'exercici següent i no existeixi crèdit», diu aquesta llei, «es demanarà al Consell Executiu que acordi trametre al Parlament un projecte de llei de concessió d'un crèdit extraordinari en el qual s'especifiquin els recursos necessaris per al finançament de la major despesa pública».

Aquesta és la pràctica que ha seguit el Consell Executiu, precisament durant aquest any 1980. Això és, en definitiva, el que ha fet el Consell Executiu. I nosaltres diem, ¿és que només el Consell Executiu pot proposar despeses que no puguin retardar-se fins a l'exercici següent, precisament en aquesta etapa de consolidació autonòmica en què som? Nosaltres creiem que no. Que el Parlament sempre, però molt especialment en aquesta etapa en què som, també pot fer-ho. Per tant, també per a obrir aquesta possibilitat del recurs del crèdit extraordinari, que també contempla, d'altra banda, el Reglament, dintre d'aquesta mateixa filosofia és perquè nosaltres creiem que no s'hauria de lligar el tema de les possibles propostes a les modificacions del pressupost. Nosaltres coneixem experiències parlamentàries de 630 Km d'aquí que han significat, més d'una vegada, retallar la iniciativa de Grups parlamentaris perquè —en aquest cas, no és un Consell Executiu, es el Govern de l'Estat— ha refusat projectes de llei pel fet que significaven increments de despeses. I pensem que això és una pràctica que nosaltres aquí no hauríem de tenir en compte. Sobretot perquè, tal com és redactat en aquest moment en el Reglament, i com ha passat fins ara en el Reglament de Madrid —que ara pensem que possiblement es modifiqui— ha pogut suposar una utilització abusiva. En definitiva, és per a impedir que prosperin proposicions de llei i esmenes de projectes de llei.

Per això la nostra esmena al text «la Comissió encarregada de tramitar les esmenes ha de remetre al Consell Executiu, mitjançant el President del Parlament, aquelles esmenes que la Comissió judiqui que comporten augments o disminució en el pressupost en curs», hi afegeix «i no incloguin els mitjans adequats per a afrontar aquestes variacions. La consideració dels dits augments o disminucions requerirà la conformitat de la Comissió de pressupostos». Insistim que en aquesta etapa, en què el pressupost no és, no pot ser encara, és impossible que si-

gui, un document tancat, aquesta possibilitat existeix, i, per tant, el pressupost no hauria de ser una cotilla que impedis que tiressin endavant les propostes legislatives d'aquesta Cambra. Aprovar la nostra esmena vol dir, només, renunciar que l'Executiu utilitzi aquesta guillotina pressupostària. Només vol dir deixar portar a tràmit aquelles esmenes encara que assenyalin augments dels pressupost, si indiquen la forma de resoldre aquests problemes dels augments dels pressupostos, si assenyalen al mateix temps com s'hauran de finançar. Òbviament, si la majoria del Ple no està d'acord amb aquestes esmenes, no està d'acord amb les proposicions de llei i les rebutja, lògicament votarà en contra i, per tant, no hi haurà hagut cap problema en aquest sentit, però les esmenes, les proposicions de llei hauran pogut tirar endavant i no s'haurà impedit el debat. Nosaltres pensem, i aquí ho hem dit moltes vegades, que en aquest Parlament s'està demostrant la maduresa de tots els Grups parlamentaris i que la utilització d'aquesta proposta que nosaltres fem en la nostra esmena serà únicament feta en casos urgents, en casos justificats. Si no aprovem això, correm el perill d'acumular cada any en les discussions sobre els pressupostos tots els temes que el Consell Executiu hagi rebutjat dient que augmenten els pressupostos, que se'ns acumulin en la discussió dels pressupostos més coses que la discussió d'un document comptable que expressi un programa de política per part del Govern i que hàgim de discutir moltes altres coses perquè hauran estat rebutjades, siguin urgents o no siguin urgents, prèviament. Per tant, primer, per congruència política, perquè creiem que sempre estaria justificat, perquè hem de fer del Parlament el centre de les nostres institucions, el centre de la Generalitat de Catalunya, però sobretot també per eficàcia parlamentària, perquè en aquesta etapa transitòria de les nostres finances, en aquesta primera legislatura, sobretot, pot ser absolutament necessari per eficàcia parlamentària, insisteixo que s'aprovi aquesta esmena. Nosaltres demanàriem que aquestes esmenes de l'article 94 es votessin separadament, el punt 2, que és de substitució, i el punt 4, que és de supressió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra té la paraula per al torn en contra, si jo ho comprenc bé, a totes les esmenes, tant les del Grup Socialista com la del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Diputat Higiní Clotas ha donat arguments a favor de la seva esmena partint de l'article 49 de l'Estatut. Però és que nosaltres precisament mantenim el Dictamen de la Comissió basant-nos en una sèrie d'arguments que intentaré exposar, però en primer lloc en aquest article 49 de l'Estatut d'Autonomia, que, a més a més, al nostre entendre, té un cert lligam amb l'article 134-6 de la Constitució de l'Estat espanyol. L'article 49 de l'Estatut d'Autonomia diu que correspon al Consell Executiu o Govern l'elaboració i aplicació del pressupost de la Generalitat, i al Parlament el seu examen, esmena, aprovació i control. Per tant, després de la paraula aprovació, ja només queda, en l'Estatut, el control; esmena és abans d'aprovació. És a dir, per a mi aquesta és una interpretació que nosaltres considerem claríssima: examen,

esmena pel Parlament en l'aprovació del pressupost, aprovació i, una vegada aprovat el pressupost, el control; i per què? Perquè la primera part de l'article 49 diu que correspon al Consell Executiu o Govern l'elaboració, és a dir, la presentació davant del Parlament i l'aplicació, és a dir, que l'aplicació, el responsable d'aplicar el pressupost és l'Executiu; i el Parlament, a partir de l'aprovació del pressupost, és responsable de controlar aquesta aplicació.

I això, al mateix temps lliga amb aquest article 134-6 de la Constitució —que, en la seva globalitat almenys, molts dels partits aquí presents, en la seva representació a les Corts Generals, van aprovar—, quan diu que tota proposició o esmena que suposi augment de crèdits o disminució d'ingressos pressupostaris requerirà la conformitat del Govern per a la seva tramitació.

Per tant, aquí tenim el primer exemple de dret comparat —jo amb els temes de dret comparat no hi vull entrar massa perquè hi ha arguments per a tothom. Abans, tot el que he citat no eren temes de dret comparat, eren, com ha dit el senyor Valentín, temes de fet, eren realitats, no eren temes jurídics, eren pràctiques parlamentàries concretes i quantificades, com ha dit el senyor Valentín. Per tant, del dret comparat, als exemples que n'ha donat el senyor Higini Clotas, jo n'hi podria contestar d'altres, i només n'esmento un, que és Gran Bretanya. Quan ell ha dit que això afecta la plena sobirania del Parlament, jo em demano aquí qui pot qüestionar sobre la plena sobirania del Parlament britànic, que és, d'altra banda, un Parlament que sempre se cita com a exemple per a defensar les diferents posicions.

I volia parlar d'aquest tema, de la sobirania del Parlament. Efectivament, hi ha la plena sobirania del Parlament, però la plena sobirania del Parlament s'exerceix en l'examen, en l'esmena i en l'aprovació dels pressupostos; evidentment que s'exerceix en aquest moment la plena sobirania del Parlament, i tant és així que aquest examen, aquesta esmena i aquesta aprovació dels pressupostos són a l'origen dels parlaments moderns. Els parlaments moderns han nascut per a això, per a fer el pressupost, i, per tant, aquesta sobirania s'exerceix, però aquí no estem debatent l'aprovació del pressupost, aquí estem debatent el tema de les esmenes a diferents projectes de llei o, si ens referim a l'article 105 que els esmenants també han citat i al qual jo també faig referència, ens referim també a les proposicions de llei de qualsevol mena, esmenes i proposicions de llei de qualsevol mena i sobre qualsevol tema que representin augment de crèdit o una disminució dels ingressos.

I, per tant, si el pressupost és aprovat per un any, si al cap d'un any es pot modificar i introduir-hi tota mena d'augment o de disminucions en les diferents polítiques econòmiques, durant aquell any, per un mínim d'eficàcia, l'Executiu és responsable de la seva aplicació, el Parlament és responsable del seu control. Per tant, a través d'esmenes en els projectes de llei o a través de proposicions de llei, no es poden introduir unes modificacions que representin disminució o augment i que puguin representar un canvi en la política econòmica del Govern, aprovada prèviament per aquest Parlament, o que puguin desfer l'equilibri del pressupost.

El senyor Clotas diu que aquest tema és un patrimoni del Parlament. Potser sí, però aquí no es tracta de discutir patrimonis d'uns o altres, es tracta realment que el Parlament exerceixi la seva funció, que l'Executiu exerceixi la seva, que el Parlament la controli i que això tingui com a resultat una eficàcia per a tots plegats. I el tema que el Consell Executiu durant un any sigui responsable de l'aplicació del pressupost, em sembla que dóna eficàcia al funcionament democràtic, perquè, en definitiva, en la proporció del pressupost, el Parlament diu al Consell Executiu els ingressos i les despeses que ha de realitzar durant l'exercici, li dóna i li diu: tu ets responsable a partir d'ara d'aquests ingressos i d'aquestes despeses, i nosaltres et controlarem que això ho facis. El Parlament renuncia, durant aquest any, a través d'esmenes i a través de proposicions de llei, a canviar-li aquest acord sobre els ingressos i les despeses a realitzar en l'exercici, perquè a través del pressupost s'expressa la política econòmica de l'Executiu, prèviament aprovada pel Legislatiu, i, per tant, aquella política econòmica que menys que tenir un any per a realitzar-se, i no canviar-ho durant un any, sinó en el moment en què es torni a fer el debat i l'aprovació del pressupost.

Es tracta també d'un equilibri, que s'ha de tenir en bona gestió, entre els ingressos i les despeses, i que no sigui alterat en contra de la voluntat del Govern, que en definitiva és el responsable, per encàrrec del Parlament, de la gestió econòmica i financera. L'Executiu és l'administrador, coneix en qualsevol moment, ho ha de conèixer, i el Parlament l'hi pot demanar, l'estat d'execució del pressupost aprovat per a tot un exercici; ha de conèixer i ha de comunicar al Parlament, si les hi demana, l'evolució dels ingressos i de les despeses, les previsions de liquidació, la situació de tresoreria. Tot això sí que el Parlament, en la seva funció de control, ho ha de demanar, ho pot demanar en qualsevol moment a l'Executiu. El que no pot és, a través d'unes esmenes, canviar una política econòmica, introduir inflació a través d'unes esmenes en contradicció amb un programa econòmic aprovat prèviament i que el Govern té l'obligació d'executar. Per tant, nosaltres, creiem que aquest és un tema que s'ha de deslligar del que representa l'aprovació del pressupost, i que en totes aquestes esmenes que puguin representar un augment dels crèdits o una disminució dels ingressos, prèviament hi ha d'haver la conformitat del Consell Executiu perquè siguin tramitades, i si el Consell Executiu dóna aquesta conformitat, aleshores es poden debatre aquestes esmenes.

Per aquests motius, nosaltres mantenim íntegrament els quatre apartats de l'article 94 i, evidentment, també, si això es considera un torn en contra de la totalitat de les defenses anteriors, l'article 105 que fa referència sobre el mateix tema a les proposicions de llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ¿El senyor Clotas vol fer ús del torn de rectificació? Té la paraula el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, senyor Macià, jo en cap moment no m'he referit a l'esmena dels pressupostos de la Generalitat; he parlat de la tramitació de les esmenes dels projectes

de llei que suposen augments de crèdits o disminució d'ingressos, quedi per tant ben clar.

Efectivament, l'article 49 de l'Estatut, i això també ho he mencionat en el mateix sentit, diu que el Parlament examina, esmena, aprova i controla, i que és el Consell Executiu qui elabora i aplica, però que evidentment que és patrimoni del Parlament, i, en conseqüència, entenem que aquesta fórmula no pot de cap manera limitar la iniciativa legislativa de les Comissions. Perquè en una proposició de llei, per exemple, quan la Comissió, quan un Grup parlamentari proposi la creació de cent noves places escolars a Cornellà, el Consell Executiu ens pot dir que no ho pren ni en consideració, i això entenem que és el Parlament, que és la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, qui ha de dictaminar el procediment o no de presa en consideració, i, de tota manera, li queda, al Consell Executiu, l'últim recurs contemplat en l'apartat 4 de l'article que no esmenen, que dóna suport a l'article 134 de la Constitució, en el qual el Consell Executiu sempre pot fer un toc d'atenció en el sentit de salvaguardar els interessos d'aquest pressupost, en cas que no fos viable l'aplicació d'aquest increment.

En el dret comparat, jo he posat alguns exemples perquè ahir també van ser esmentat des d'una altra òptica, però també utilitzant-los. De tota manera, n'hi ha d'altres d'exemples. Hi ha el dels Estats Units, hi ha el del Japó, etcètera, i el senyor Diputat Macià m'ha posat l'exemple de la Cambra dels Comuns de Gran Bretanya. Bé, abans he notat que es llegia un text consultiu, jo vull fer lectura d'un text també consultiu del professor Mathiot. El text es diu, tradueixo literalment, «El poder legislatiu en les democràcies de tipus occidental,» en el qual la Gran Bretanya és qui impulsa, a finals del segle XVIII, aquesta fórmula de control i de limitació a la iniciativa legislativa de les Comissions per part de la Corona a través del «Chancellor of the Exchequer», és a dir, el seu Conseller de Finances.

Però quan jo deia que, a més, aquesta fórmula que sigui el Consell Executiu qui decideixi en primera mesura, no en última, en primera mesura sobre si procedeix o no procedeix l'aplicació a tràmit d'aquestes esmenes, es podria interpretar, jo he dit, interpretar que afecta la sobirania plena del Parlament. És que hi ha d'altres interpretacions, que són també les del mateix professor Mathiot, que diuen que aquesta regla reforça considerablement el poder del Govern enfront de les Comissions, perquè els dóna el recurs d'elaborar el pressupost, però és que, a més, també els dóna el recurs dels mitjans de fer front al pressupost que acaben d'elaborar.

En conseqüència, nosaltres ens mantenim en la nostra posició i creiem i considerem que la fórmula que proposem d'esmena en aquest article, per un costat, dóna possibilitat que la iniciativa legislativa de les Comissions pugui contemplar, a través de l'estructura de funcionament del mateix Parlament, la possibilitat de procedir a tràmit, que és l'única qüestió que aquí estem discutint, de procedir a tràmit, no d'aprovar —que en definitiva l'aprovarà aquest Parlament, vingui del Consell Executiu, vingui de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos—, sinó de contemplar la procedència a tràmit per part de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos, i, a més,

contemplant també, en l'apartat 4, repeteixo, la possibilitat que el Consell Executiu vetlli per si mateix per la integritat inicial del pressupost.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Interpretem..., o almenys ens sembla significatiu que en el torn en contra que ha utilitzat el Diputat senyor Macià Alavedra no s'hagi referit ni una sola vegada a les nostres argumentacions. Nosaltres pensem que no deixa de ser una..., ho interpretem benèvolament com que és que no tenia arguments per a contestar a les nostres argumentacions i principalment perquè aquest any el Consell Executiu ha posat sobre la taula uns pressupostos —i m'agradaria explicar-ho per si les senyores Diputades i els senyors Diputats no ho han vist encara— i no han pogut, en el suplement de pressupost i en el crèdit extraordinari que demanen, no han pogut quantificar els ingressos, no han pogut quantificar els ingressos. Aleshores, jo demanaria —i entenc molt bé perquè no se'ns ha contestat—, demanaria que tinguéssim en compte això: en l'any 1980 no s'han pogut quantificar els ingressos, i llavors es vol —i es posarà simplement una quantitat d'ingressos igual que les despeses—, i aleshores es vol que nosaltres cenyim la nostra activitat, la nostra iniciativa legislativa parlamentaria, a uns ingressos que no saben quantificar. Jo demanaria responsabilitat amb això, perquè ens sembla que és un tema greu, que ha estat posat aquest any ja sobre la taula, a l'hora de discutir els pressupostos extraordinaris i el suplement de crèdit, del crèdit extraordinari i el suplement de crèdit de 1980, i que, en fi, ens sembla que no es pot simplement contestar o no contestar d'una manera tan lleugera. Pensem que el que se'ns proposa és una limitació que creiem que no hauria de ser admissible de la tasca del Consell Executiu a les facultats d'aquest Parlament.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra desitja rectificar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Lucchetti ha qualificat el meu torn en contra d'una manera pejorativa. Jo em reservo els adjectius de la seva defensa, i potser per això no li he contestat, però, de totes maneres, si es tracta d'esmentar el senyor Lucchetti, l'esmentaré, i li diré que jo, simplement, en el moment en què feia el meu torn en contra, ho feia al conjunt d'esmenes, tant de socialistes com de comunistes, que per a mi tenen exactament el mateix sentit, encara que estiguin formulades d'una manera diferent, i que, en definitiva, feia el torn en contra defensant, sobretot —que és el que he fet, tant pel que fa referència a les esmenes socialistes com pel que fa referència a les esmenes comunistes—, el Dictamen de la Comissió, que és una manera com una altra de fer un torn en contra. Jo, simplement, en aquests moments volia dir només dues coses. El senyor Lucchetti, i això ho ha dit i ho ha repetit, ho ha ampliat en la seva segona intervenció, parla de la transitorietat del moment actual de la Generalitat i dels seus pressupostos, i aquest precisament és un argument que jo havia utilitzat en Comissió i que he utilitzat avui per a dir que la Generalitat en aquest cas té un pressupost que li ve molt determinat. Que li ve molt determinat

pel tipus de política que ha de tenir durant aquests anys de transferències que li vénen de l'Estat central, transferències o serveis que vénen amb unes assignacions determinades i que vénen afectades a uns serveis determinats. Per tant, les variacions en el pressupost encara serien menys acceptables en el cas català, en què realment ja vénen molt condicionades per les assignacions en els serveis determinats.

Pel que fa a l'exemple que m'ha posat el senyor Clotas de cent noves places escolars que s'han de crear a Cornellà en el moment que es fa el pressupost de l'any es determina una política determinada de places escolars, hi ha uns recursos determinats per a aquelles places escolars. I si aquella política és encertada o no l'ha aprovada el Parlament, es torna a canviar, però es torna a canviar en l'aprovació del pressupost següent, perquè realment un any és un temps curt per a realitzar una política, per a posar en pràctica l'execució d'una política determinada. Sobre el seu exemple de dret comparat, ell ha fet referència a un professor que interpreta el funcionament del Parlament britànic. Jo només vull ser molt ferm en aquest tema. Al Parlament britànic, a la Cambra dels Comuns la intervenció de l'Executiu sobre els pressupostos és claríssima, més forta que enlloc, i no em baso en les interpretacions d'un professor, sinó en els «standing orders», número 63, de l'11 de juny de 1713. Això ve del segle XVIII a la Gran Bretanya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, acabat el debat, passem ara a les votacions. En aquest cas sembla que l'esmena a l'apartat 2 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat s'allunya menys del text del Dictamen que no pas les esmenes del Grup Socialista en aquest mateix apartat involucrades per les esmenes de l'apartat 1 i l'apartat 3. Per tant, començarem la votació per l'esmena 40, a l'apartat 2 de l'article, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

(El senyor Martín i Toval es posa dret per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, al nostre entendre, naturalment, amb tota la cortesia que calgui, entenem que les nostres esmenes són més allunyades del text de la Comissió i, per tant, que han de ser votades en primer lloc.

El Sr. PRESIDENT: Sí, exactament. Jo volia dir al revés. Ha estat un lapsus per part meua. En efecte, aquesta és l'esmena que s'allunya menys, i, per tant, les esmenes que han de ser votades primer són les esmenes del Grup Socialista a l'apartat 1, a l'apartat 2 i a l'apartat 3. Aquestes són les més allunyades del text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes a l'apartat 1, 2 i 3 del Grup Socialista, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Les esmenes del Grup Socialista als apartats 1, 2 i 3 han estat rebutjades per 66 vots en contra, 56 vots a favor i cap abstenció.

Queda ara per votar, en aquests mateixos apartats, l'esmena número 40, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a l'apartat número 2.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena a l'apartat número 2 del Partit Socialista Unificat de Catalunya que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena a l'apartat número 2, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 66 en contra.

Queda ara per votar l'esmena a l'apartat 4, esmena de supressió total d'aquest apartat, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena de supressió del Partit Socialista Unificat, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena a l'apartat 4 de l'article 94, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 65 vots en contra i 34 abstencions.

Passem ara a votar el text del Dictamen a l'article 94.

Algun Grup parlamentari desitja que hi hagi votacions separades? (Pausa.) Bé, aleshores el votem en la seva totalitat, tots quatre apartats.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen de l'article 94, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 66 vots a favor i 56 vots en contra.

El senyor Pedrós té la paraula per a explicació de vot en nom del Grup Centrista.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és per explicar el vot. Intentaré fer-ho breument, fent esment d'uns quants conceptes, d'unes quantes raons per tractar del tema. En primer lloc, no s'ha estat debatent exactament en aquest article un tema de sobirania parlamentària. Si de cas, és el Parlament el que s'autolimita establint una sèrie de cauteles, que accepta, cauteles que fan que d'alguna manera estiguem davant d'aquest terreny, cauteles que es traslladen al responsable del Govern, en el cas nostre, al Consell Executiu, per a limitar tota possibilitat d'aconseguir un desequilibri financer. El Govern sempre és el màxim responsable, i aleshores el que s'estableix en aquest article 94, no són prohibicions de cap mena, sinó cauteles, cauteles que, a més, en molts països, com ja s'ha llegit abans —per exemple, el paràgraf 6 de l'article 134 de la nostra Constitució espanyola, que és molt moderna en aquest punt—, que per a mantenir l'equilibri financer s'aixequen fins i tot al nivell de precepte constitucional. Alguns dels conceptes que aquí s'han estat donant sobre molts dels temes que explicarien fer una cosa diferent, jo crec que no tenen tècnicament tampoc un suport prou ampli. Bé, nosaltres, dissortadament, no tenim poder per a crear diners, i aleshores, combatre l'atur, difícilment ho farem amb desequilibri financer, si de cas, mitjançant unes partides pressupostàries degudament finançades. En segon lloc també s'ha dit que estàvem amb unes finances transitòries. Òbviament, mentre estem amb unes finances transitòries hi ha afegits, però sempre equilibrats en el nostre

pressupost, perquè hi seran sempre equilibrats, ja que la mateixa quantitat que ha de venir augmentant l'estat de despeses, amb la mateixa quantitat augmentarà l'estat d'ingressos, i sempre estem vetllant, aleshores, i mai no estem deixant de banda el tema de l'equilibri financer que és la cautela que estableix la raó d'aquest article 94. I fins i tot hi havia una esmena que deia «l'aprovació dels mitjans necessaris per a mantenir equilibrat el pressupost». Això és realment molt perillós, sembla que estiguem tornant —aquí hem fet història— al segle XVI o al segle XVII de l'economia política espanyola, anant a deixar oberta la possibilitat de crear nous arbitristes que en cada moment inventarien fórmules per a equilibrar el pressupost quan anessin amb més despeses sobre la mà. I, sobretot, el pressupost, no és res més que un estat financer que intenta estudiar les prioritats i els recursos per a un període de temps determinat. Amb un any, que és la durada normal d'un pressupost, mai no es pot fer tot; aleshores, donat els recursos de què es disposen, donada la decisió política d'aquesta Casa, del Parlament, estem sempre en condicions d'esmenar també durant la marxa d'aplicació —que això és competència del Consell Executiu— el pressupost, però sempre a fi de tenir-ho dintre de la limitació de les actuacions i del recursos que tenim i sense trencar l'equilibri financer.

En última instància, no puc deixar de banda —i em sap greu que el col·lega Diputat Macià Alavedra hagi fet una citació en anglès— no puc deixar de banda d'assenyalar que hi ha un aspecte doctrinal important que jo crec que aquí s'ha tocat de passada: és el tema que en aquells països, perquè està canviant la doctrina i la posició política del control parlamentari sobre la despesa pública molt ràpidament en el món, aleshores el que s'està intentant és combatre la inflació generalitzada i, per tant, tornar a aconseguir recuperar, al més aviat i al més barat possible, l'equilibri financer. ¿Aquesta cautela nostra és bona per a mantenir l'equilibri financer? Realment, en aquests països on encara el poder per a la modificació parcial dels pressupostos es venç de la banda de les Comissions parlamentàries i no es venç de la banda del Govern —que és el que nosaltres hem aprovat aquí, sense prohibir, però establint aquesta cautela— realment són aquells països que estan tenint una inflació i un dèficit pressupostari continuament. La citació fora, doncs, que hi ha un relator i un editor col·lectiu anglès (que es diu David Coombes), que ha publicat una obra col·lectiva l'any 78 sobre el sistema comparat del control parlamentari arreu del món —hi ha la versió castellana a l'«Instituto de estudios fiscales», la taurà la tardor propera— en la línia de defensar en simposis d'experts que l'equilibri financer es manté quan es venç la capacitat pressupostària a través del fet que no s'aprovi en comissions parlamentàries, sinó davant de la cautela que estableix aquest Projecte de Reglament que estem estudiant, que estableix la nostra Constitució i que, en definitiva, és un dels corrents que ara, modernament, s'està posant en voga a tot el món. Per això, en definitiva, nosaltres, Centristes, hem votat en contra de les esmenes plantejades pels Grups socialista i comunista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per explicació de vot, té la paraula el senyor Joan Hortalà, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Atès el debat i el resultat del debat, senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup al qual pertanyo està obligat a explicar el perquè del seu vot. El tema, ja ha estat assenyalat, és un tema que doctrinalment avui està en discussió, en discussió i amb un caire polèmic certament important. El control de la despesa pública és un tema complicat, és un tema dels que, en aquests moments, més clarament obliga a una interrelació ajustada entre determinades cauteles legislatives i les pràctiques habituals de l'Executiu. Quan aquest tema es va debatre en Comissió, Esquerra Republicana, conscient de la seva importància, va voler presentar, escoltats els debats, va voler presentar una esmena transaccional que no fou admesa pel Grup esmenant. El problema és el següent, per un costat es tracta que només sigui l'Executiu el que pugui admetre esmenes pressupostàries a tràmit; per l'altre, que l'elevació a tràmit d'esmenes pressupostàries pertoqui absolutament al Legislatiu. Les dues posicions, històricament i doctrinalment, són realment oposades, i tampoc no es tractava en aquests moments d'assentar una doctrina pròpia fonamentada en una època pressupostària i financerament complicada, difícil, de transició com en definitiva és la que actualment tindrà Catalunya i les seves institucions.

Com que no es tractava d'assentar realment un punt doctrinal, i aquesta era la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, el que sí es volia era buscar un punt intermedi, un punt que permetés mantenir aquestes cauteles legislatives i no disminuir les pràctiques pressupostàries habituals de l'Executiu. I la intencionalitat de la nostra esmena era justament anar pel mig, no per afany d'eclecticisme, però sí per afany d'assentar una discreta innovació que podia permetre, un cop les finances de la Generalitat quedessin dins dels propers anys resolutivament establertes i autòmicament assentades, poder establir el criteri definitiu. El punt de vista era el següent: ni el Legislatiu gaudia en aquest cas de l'elevació a tràmit absolut de l'esmena pressupostària, ni tampoc era això una competència estricta i exclusiva de l'Executiu. Entremig hi fèiem jugar la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos del Parlament, i es tractava que en cada una de les esmenes que comportés modificació pressupostària, pujada o baixada, hi hagués, abans que fos admesa a tràmit per l'Executiu, hi hagués un informe, no vinculant, sí preceptiu, de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos del Parlament. Perquè d'aquesta manera enteníem que hi hauria un debat, si més no en comissió, i que aquest debat, malgrat que donés lloc a un informe, no a un dictamen, no preceptiu —perdó, no vinculant, però sí preceptiu—, el condicionament moral d'aquests debats i el resultat d'aquest informe, sens dubte, sens dubte condicionaven, influïen, en la decisió final que encara deixàvem a l'Executiu d'admetre les esmenes a tràmit.

És a dir, hi havia una esmena, o ara hi haurà una esmena, i l'Executiu decidirà, o no decidirà —una esmena pressupostària—, decidirà o no decidirà si realment dona la conformitat per al tràmit reglamentari. Amb la nostra

posició, abans d'això hi havia un informe de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos que emetia un dictamen preceptiu, perquè després, realment, l'Executiu fes el que convingués. Si l'Executiu, avantatges d'aquest procés, si l'Executiu anava en contra del dictamen, malgrat que no era vinculant, les conseqüències podien ser greus, parlamentàriament parlant, per a l'Executiu, i al mateix temps es viabilitava, al nivell de Comissió, un debat important sobre un tema de certa importància.

Malauradament, aquesta esmena intermèdia, de caràcter intermedi, no va ser acceptada, i evidentment no hem pogut aquí, en no haver-ne presentat nosaltres una pel nostre costat al seu moment, poder-la presentar de manera formalitzada i concreta. Ens hem trobat, per tant, amb el tema complicat de, tenint una posició pròpia i diferencial, encara que no contrària, optar per la «supremacia», entre parèntesis, o entre cometes, de l'Executiu o la cautela legislativa, global, pacífica, concreta del Legislatiu. I hem optat per donar suport, per votar en definitiva, el text del Dictamen, perquè ens ha semblat, malgrat tot, i en aquests moments, la solució menys dolenta, sense estar-hi absolutament d'acord ni amb una ni amb l'altra.

I hem cregut que era la menys dolenta perquè el mateix article 94, punt 4, argumenta en un moment determinat que, succeïts una sèrie d'elements processals, en definitiva, el Ple decidirà després d'un debat dels de totalitat. Aquesta frase ens ha decidit a votar a favor del text del Dictamen de la Comissió, perquè entenem que per aquesta via, ja que no hi ha hagut la prerrogativa d'una discussió en comissió, per aquesta via, el Parlament, malgrat totes les consideracions addicionals sobre examen, aprovació, discussió, control, etcètera, malgrat això, per aquesta via, ens permet, ens permetrà, en el seu moment, una discussió al plenari il·lustrativa, i, en definitiva, que retrà constància clara de la sobirania que el Parlament ha d'exercir al nivell cautelar, al nivell de control, al nivell fins i tot d'interferència dins les tasques

pròpies de l'Executiu en un tema tan important com és el del pressupost.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Clotas, per a explicació de vot.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. La nostra explicació de vot, en realitat, està feta pels arguments que abans havíem donat. Nosaltres voldríem afegir, de tota manera, que entenem que el pressupost és la traducció política de la majoria governamental en aquest Parlament, i és, en conseqüència, el partit del Govern en aquest Parlament qui, dins de les estructures de funcionament del Parlament, hauria d'evitar, quan no es considerés oportú, el procediment a tràmit d'aquestes esmenes. En realitat, aquí s'ha estat discutint, únicament, de l'enunciat, dels apartats de l'article 94, sobre que és el Consell Executiu qui dictamina la procedència o no de tramitar aquestes esmenes. Conseqüentment, nosaltres reafirmem que ens sembla que aquesta és atribució i competència de les Comissions del Parlament.

I per altre costat, únicament aclarir que en una intervenció de les d'explicació de vot que hi ha hagut, s'ha dit que el Parlament s'autolimita. Efectivament, amb la votació que s'ha donat a aquest article, considerem que el Parlament s'ha autolimitat totalment amb aquesta actitud.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, abans d'interrompre la sessió, voldria comunicar-los que l'enterrament del nostre company Alfonso Carlos Comín tindrà lloc demà al matí, a les 10, i la missa se celebrarà a l'església de Santa Cecília, passeig de Sant Gervasi, número 66-68. Per a donar oportunitat als senyors Diputats d'assistir a aquesta cerimònia, la sessió de demà al matí no començarà fins a un quart de dotze. Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts menys tres minuts de tres de la tarda.)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)
població
carrer/plaça
número districte postal telèfon
desitja subscriure's al **DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA**,
d'acord amb les condicions impreses al dors, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198..... envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir/taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.